

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

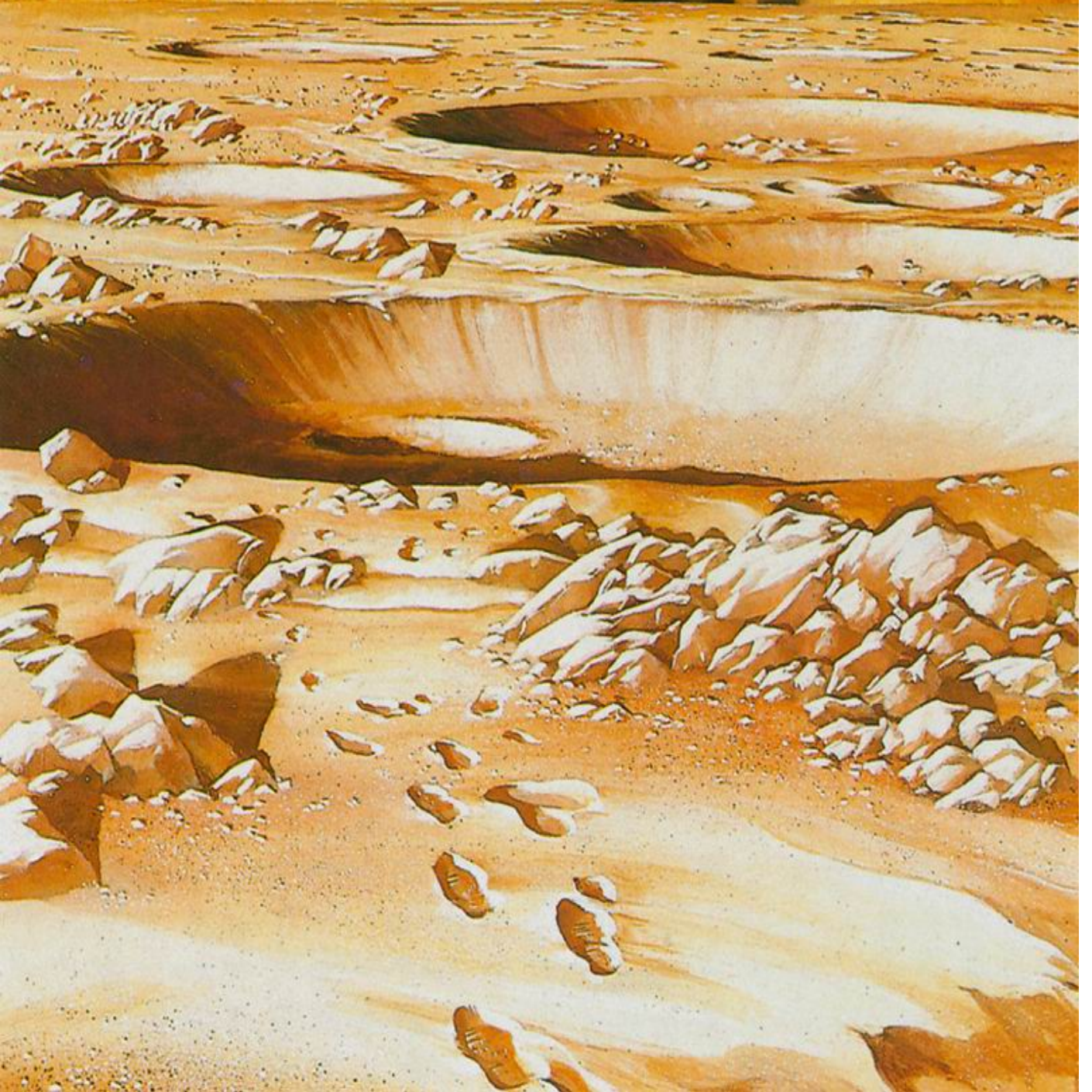
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

Yeni DÜNYALARDA

SAYI : 28

HAYAL İLE BİLİMİN BULUŞTUĞU YER

NİSAN 2008

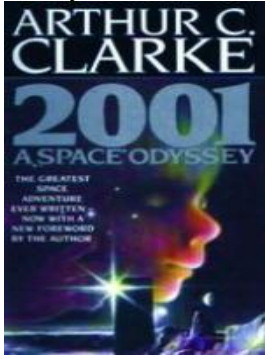

DÜNYA'DAN VE TÜRKİYE'DEN BİLİMKURGU HABERLERİ

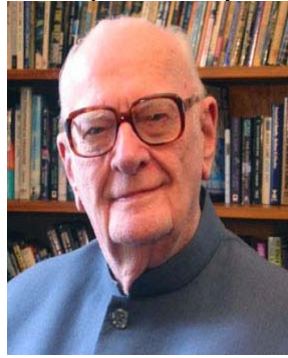
Caner Keler

Ünlü İngiliz bilimkurgu yazarı Arthur C. Clarke öldü.

“2001 Bir Uzak Destanı”nın yazarı Arthur C. Clarke, 19 Mart 2008 günü solunum yetmezliği sonucu 90 yaşında Sri Lanka’da hayatını kaybetti. Uydularla haberleşme fikrini ortaya ilk atan kişi olan yazar Arthur C. Clarke, tüm bilim-kurgu yazarları arasında Isaac Asimov gibi bilimsel temele dayanan, teknolojik bilim kurguya en yakın olan yazarlardan biriydi. Isaac Asimov’dan farklı olarak metafiziğe hatta mis-tik olaylara sıkı sıkıya bağlıydı. “2001 Bir Uzak Destanı”nın başarısıyla dünyada iyice tanınır duruma gelmişti. 1986’da Nebula Büyük Usta (Grand Master) Ödülünü alan yazar, geçirdiği rahatsızlıktan dolayı 30 yıldır tekerlekli sandalye kullanıyordu. Yazar, basılı Türkçe bilimkurgu kitaplarında daha çok, Uzak Destanı Serisi ve Rama Serisi kitapları ile tanınıyordu.

Yazarın En Tanınmış Kitabı

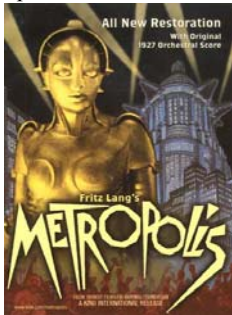

Sir Arthur Charles Clarke

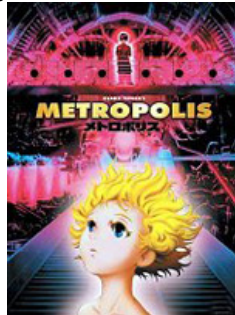
Metropolis Yeniden Çekiliyor.

Yönetmenliğini Fritz Lang’ın yaptığı sessiz sinemanın klasiklelerinden ve ilk bilimkurgu filmlerinden Metropolis yeniden çekiliyor. Bu ölümsüz klasiğin yeniden çekimi için ünlü yönetmenlerle görüşmelere başlandı. Metropolis filmi, 1927 yılında çekildiğinde oldukça pahalıya mal olmuş ve çekimi 11 ay sürmüştü. 2026 yılında geçen filmde robot işçiler konu ediliyordu. Gotik dehşet ile fütüristik bilimkurgunun karışımı olan filmin 2001 yılında animasyonu da yapılmıştı.

(22 Mart 2008 tarihli Cumhuriyet Gazetesi Hafta Sonu ekindeki “Metropolis 81 Yıl Sonra” isimli yazıdan özetlenerek alınmıştır)

Filmin Afişi

Animasyon Metropolis

Digital Age Dergisinin İlk Kapak Konusu “Yapay Zeka ve Robotlar”.

Mart 2008’de ilk sayısı çıkan Digital Age dergisinin ilk kapak konusu da, bilimkurgunun da gözde temalarından olan “Yapay Zeka ve Robotlar” oldu. Dergi, çıkış amacı olarak “dijital teknoloji altyapısının yarattığı yeni iş dünyasını ve yeni hayatı yansıtmak, anlamak ve ortaya çıkarmak için bir “çağ” dergisi olmak” olarak kendisi tanımlıyor. “Yapay Zeka ve Robotlar” konusunda yapay zekanın tanımı ve günümüzdeki uygulamaları ile gelecekte robotların neler yapabileceği, insansı robotlar ve günümüzdeki robot yarışmalarından bahsediliyor. Dergide ayrıca “Geleceğin Teknesi”, “Siberpunk’ın Tarihi”, “Siz Düşünmeyin Eviniz Düşünsün” gibi konular da yer alıyor. Dergi, 7.5 YTL den satışa sunuldu.

Derginin İlk Sayısı

Derginin Kapak Konusu

Akın Başal’ın “Hata Kanunları” Kitabı Çıktı.

- Yeni yüzyılda neler yaşayacağız?
- Genetik teknoloji bizi ne kadar tehdit ediyor?
- Peki, küresel ısınma? Dünyanın hızla kirlenmesi?
- Mars için kimler savaşıyor?
- Evrendeki diğer akıllı yaratıklar ne zaman irtibata geçeceğiz?
- Peki, zamanda yolculuk? İnsansı robotlar?

Hata Kanunları, Akın Başal’ın çoğu Türkiye Bilişim Derneği’nin Bilimkurgu Öykü Yarışmasında derece almış (2002, 3.’lük - 2004, 2.’lik - 2005, 1.’lik ödülü)

öykülerinden oluşan ve önümüzdeki yüzyıla edebiyat penceresinden ışık tutmaya çalışan bir öykü kitabı. Yeni yüzyılı hayal etmek isteyenler için. (Tanıtım Yazısından Alınmıştır)

TNT TV Kanalı, Bilimkurgu Film ve Dizilerinde de İddialı

Dünyanın en büyük medya şirketi Time Warner’in televizyon kuruluşu olan TNT TV kanalı Mart ayında Türkiye’de yerel ve uydu frekansı üzerinden yayın hayatına başladı. Kanal, kaliteli filmler ve özellikle Amerika’da popüler olmuş diziler ile izlenme oranını yükseltmeyi hedefliyor. Mart ayında Matrix Üçlemesi, 12 Monkeys gibi gözde bilimkurgu filmler ekranlarda gözüktü. Nisan ayında I Robot filmi gösterilecek. Bilimkurgu dizisi olarak kanalda halen “Journey Man” (Yolculuk Adamı) isimli dizi gösteriliyor. Dizide açıklanamaz bir şekilde zamanda seyahat eden bir gazetecinin başından geçenler esrarengiz ve romantik biçimlerde sunuluyor. Yakın bir zamanda da “Bionic Woman” (Biyonik Kadın) isimli dizi ekranlarda gösterilecek. TNT TV kanalının yayın akışına, www.tnttv.com.tr adresinden ulaşabilirsiniz.

Journey Man Dizisi

Bionic Woman

I Robot Filmi

Caner Keler

BİLİM HABERLERİ

Saffet Güler

İnsanlar Yirmi Yıl İçinde Dünya Dışı Bir Uygarlık İle Temas Kurulacağını Tahmin Ediyorlar

Bazı öncü astronomlar, yirmi yıl içinde insanlığın zeki dünya dışı yaşam ile temas kuracağından oldukça eminler. Gelecek sene, NASA Kepler uzay teleskopunu fırlattığı zaman, dünya dışı yaşamı aramada ileriye sıçrama olacak. Enstrüman dört yıllık misyonu süresince güneşlerin etrafında yerleşilebilir bölgelerdeki Dünya – boyutundaki gezegenleri keşfetme heyecanlı amacı ile 100,000 yıldızı sürekli olarak tarayacak.

Bu SETI'nin yaşam olasılığının muhtemelen en yüksek olduğu yerlere odaklanmasını sağlayacak. Şu ana kadar, SETI'nin diğer gezegenlerde yaşam bulma misyonu samanlıktaki iğne aramaya benziyor. Ama şimdi, Kepler, yaşamı barındıran en olası gezegenleri belirlediğinde, SETI'deki ekip derin – uzay dinleme ekipmanı kullanarak o güneş sistemlerine odaklanabilecek. Bu onların şu anda ki, bir tür işaret veya sinyal için uzayın derinliklerini gelişigüzel tarama işlerinde dev bir güncelleme olacak. Ayrıca, son zamanlarda güneş sistemimizin dışında Dünyaya – benzeyen gezegenlerin keşfi, astrofizikçileri Dünya – benzeri gezegenlerin galaksimizde olması olarak bulunduğu sonucuna varmalarına neden oldu.

Amerikalı astrofizikçi Dr. Frank Drake BBC belgeselinde “her şey daha iyimser olmamıza neden oldu” dedi. “Sonraki yirmi yıl içinde Dünya'nın ötesindeki yaşam ile ilgili çok daha fazla bilgi öğreneceğimize ve o yaşamı ve belki de galakside bir yerlerde zeki yaşamı belirleyebileceğimize gerçekten inanıyoruz.”

Ancak, bazı astrofizikçiler biz insanların karbon ve Dünyasal koşullara aşinalığımız ile körleşeceğimiz konusunda bizi uyardılar. Başka bir deyişle, aradığımız şey “tatlı nokta” versiyonumuzda bile olmayabilir. Bununla birlikte, burada Dünya'da bile, bir türün “tatlı noktasi” diğer bir türün en kötü kabusudur. Herhangi durumda, dünya dışı yaşam ile ilk karşılaşmamızın yalnızca karbon – bazlı bir vaka olmayacağı fizibilite aleminin ötesinde değildir.

Alternatif biyokimyacılar, potansiyel olarak yaşam oluşturabilen bir çok atom ve solventler (çözgen) olduğunu tahmin ediyorlar. Çünkü karbon Dünya üzerindeki koşullar için çalışır, aynı durumun tüm evrende doğru olması gerektiğini tahmin ediyoruz. Gerçekten, potansiyel olarak hileyi yapabilecek bir çok element vardır. Arsenik gibi mantıklı olanın dışındaki elementler bile doğru koşullarda yaşamı destekleme kapasitesine sahip olabilir. Dünyada bile bazı deniz yosunları arseniği, arsenoşekerler ve arsenobetainler gibi kompleks organik moleküllere birleştiriyor. Bir çok diğer küçük yaşam formları enerji üretmek ve büyümeyi kolaylaştırmak için arsenik kullanır. Klor ve sülfür de karbonun yerini alabilecek olası elementlerdir. Sülfür, karbon gibi uzun – zincirli moleküller oluşturma kapasitesine sahiptir. Bazı dünyasal bakterilerin, sülfürü hidrojen sülfide indirgeyerek, oksijen yerine sülfürde hayatta kaldıkları zaten keşfedilmişti.

Azot ve fosfor da potansiyel olarak biyokimyasal moleküller oluşturabilir. Fosfor karbona benzer, kendi kendine uzun zincirler oluşturabilir, bu kompleks makromoleküllerin oluşumunu sağlayacaktır. Azot ile birleştiği zaman, halkaları da içeren, geniş aralıkta moleküller yaratabilir.

Sudan ne haber? Su yaşam için önemli değil midir? Önemli olması gerekmiyor. Örneğin, amonyak suyun bir çok özelliklere sahiptir. Amonyak veya amonyak – su karışımı çok soğuk ortamda sıvı olarak kalır. Bu tür biyokimyasal geleneksel su- bazlı “yerleşilebilir bölge”nin dışında varolabilirler. Bu tür bir bölgenin örneği kendi güneş sistemimizde Satürn'ün en büyük ayı olan Titan'dır.

Hidrojen florid metanol, hidrojen sülfid, hidrojen klorid ve formamid hepsi teorik olarak alternatif biyokimyası destekleyebilen uygun solventler olarak önerildi. Tüm bu “su alternatifleri”nin, dünyasal çevremiz düşünüldüğünde artı ve eksileri vardır. Düşünülmeli gereken şey, radikal olarak farklı çevreler ile, radikal olarak farklı reaksiyonların oluşmasıdır. Su ve karbon bazı en uçtaki gezegensel koşullarda yaşamı destekleyen en az şeyler olabilir.

Yine de, oralarda bir yerde bir tür yaşam olma olasılığı iyidir.

Zeki yaşama gelince, bu zekanın tanımına bağlıdır. Burada dünyada insanların yanı sıra bir çok diğer zeki türler vardır, onlara bu gözle bakmayız. Eğer orada hayat varsa, evrendeki kendi özel mevkisine göre tekamül etmiş olacaktır ve muhtemelen görünüş, iletişim ve düşünce şekillerinde bize oldukça yabancı gelecektir. Yaşamı anladığımız anlamda kuramsal olarak yaşam formlarını canlı olarak fark edemeyebiliriz de. Gerçekten, var olduğunu bulmaktan çok, dünya dışı yaşam ile etkin şekilde iletişim kurabileseydik daha “mucizevi” olurdu. Bu perspektiften, oralarda bir yerde başka yaşam formları olsa bile, hala evrende yalnız olurduk. Şüphesiz, bu yanıtları aramamız gerektiği anlamına gelmez.

(http://www.dailygalaxy.com/my_weblog/2008/03/humans-predicted.html#more internet sayfasından tercüme edilmiştir.)

Michio Kaku: Kuvvet Alanları, Teleportasyon, & Zaman Yolculuğu üzerine

Michio Kaku, yeni kitabı İmkansızın Fiziği'nde hiçbir şeyin imkansız veya nihai anlayışımızın ötesinde görülmemesi gerektiği ile ilgili bizi uyarıyor. Kendi kısa ömründe, görünürde imkansız olanın, tekrar tekrar ispatlanmış gerçek olduğunu gördüm diye yazıyor. Kaku, New York Şehir Üniversitesi'nde teorik fizik profesörüdür ve Paralel Dünyalar, Einstein'ın Ötesinde ve çok satan “Hiperuzay” kitaplarının dünyaca ünlü yazarıdır. Kaku, iplik alan teorisine öncülük yaptı ve şimdi efsanevi “Herşeyin Teorisi” üzerinde çalışıyor (yerçekiminin diğer üç temel kuvvet ile birliği: elektromanyetizm ve güçlü ve zayıf nükleer kuvvetler). İmkansızın Fiziği'nde, Kaku görünüşte imkansız olanı üç sınıfa ayırıyor.

Sınıf 1, bu yüzyılda mümkün olabilecek olan teknolojileri içeriyor, örneğin teleportasyon, antimadde makineleri, telepati, psikonezi ve görünmezliğin bazı formları. **Sınıf 2** bin yıldan milyonlarca yıla kadar gelecekte kazanacağımız bilgeliği bekliyor ve zaman makinelerini, hiperuzay yolculuğu ve solucan delikleri vasıtası ile uzayda başka bir evrene sıçramayı kapsıyor. **Sınıf 3**, sürekli hareketli makine ve önsездir. Kaku, eğer mümkün oldukları ortaya çıkarsa, bunların fizik anlayışımızda temel bir değişimi temsil edecekleri sonucunu çıkarıyor.

Kaku yakın bir zamanda, bir düzine Jüpiter boyutundaki ekstra solar gezegenlerin şu andaki listesi yüzlerce dünya boyutunda, hemen hemen Dünyanın ikizleri olan gezegenlere uzarken, insanlığın varoluşsal bir şok ile yüz yüze gelebileceğine inanıyor. Bu, evren ile ilişkimizde yeni bir çağ başlatabilir: gece gökyüzünü daha önce gördüğümüz gibi asla görmeyeceğiz, bilim adamlarının belki de yüzlerce dünya benzeri gezegenlerin kesin koordinatlarını belirleyen bir ansiklopedi derleyeceğini kavrayacağız. Bundan sonraki on yılda başlatılacak olan Uzay Interferometry (küçük hareket veya mesafeleri iki ışının çarpışmasıyla ölçen alet) Misyonu (SIM) 9 metrelik yapı boyunca yerleştirilen çoklu teleskoplardan oluşuyor. Optik biliminin fiziksel sınırlarına yaklaşan eşi görülmemiş bir çözünürlük ile, SIM o kadar hassas ki, inanca meydan okuyor: dünyanın yörüngesinde dolanır, Mars'taki bir astronotun yaydığı fener ışığının hareketini belirleyebilir. SIM, sonraki on yılın sonlarında başlatılacak olan, dünyaya çok benzeyen gezegenleri belirleyecek olan Terrestrial (Dünyasal) Gezegen Bulucu için yolu hazırlayacak. Dünyanın 50 ışık yılı uzağındaki en parlak 1,000 yıldızı tarayacak ve 50-100 en parlak gezegen sistemine odaklanacak.

Tüm bunlar bu gezegenlerden herhangi birinin yaşam barındırıp barındırmadığını belirlemek için aktif bir çabayı canlandırarak, belki de bizimkinden daha ileri olan uygarlıklara sahip olan gezegenler bulunacak.

NOT: Dr. Michio Kaku; 24 Ocak 1947, Japon asıllı Amerika Birleşik Devletleri doğumlu bir fizik teorisyenidir. Sayısız kitap, radyo programı ve televizyon programlarıyla bilimin popüler olmasına katkılarıyla bilinir. Spring Field [1] teorisi ve Superstring [2] teorisinin de bulucusudur.

(http://www.dailygalaxy.com/my_weblog/2008/03/phasers-force-f.html#more internet sayfasından tercüme edilmiştir.)

PROMET - 1

Maewyn bulutsusuna iki hafta önce girmişlerdi, ya da birkaç dakika içinde üçüncü haftaya gireceklerdi. Arı kovanlarını andıran kabinindeki sözde yatağına uzanmıştı. Burnuna, üstüne yattığı uyku tulumunun yapay, polifiber kokusu geliyordu. Yan yatmıştı, bu sayede tulumun sırtını terletmesini önliyordu. İçleri oldukça rahat pamuk dokularla kaplıydı, ancak dış tarafları korkunç derecede rahatsız ediciydi. Buna rağmen herkes uyumak dışında içlerine girmezdi.

Kolunu, yapay bir yastık gibi başını altına kıvrırmıştı. Hemen yanında dışarıya açılan oval ve ortaboylu bir kavundan daha büyük olmayan penceresi vardı. Maewyn'in gözlerinin önüne serdiği hayranlık uyandırıcı görüntüyü seyrediyordu. Yeşil ve mavinin başka yerde birbirine uymayan karışık tonları bu bulutsuda barışıktı. Yapılan analizler su buharı, hidrojen ve ferromanyetik metallerin bulunduğunu göstermişti. Mıknatısvari yapısı, büyüğü ışık gösterilerine ve bundan etkilenebilen sisin çeşitli şekiller aldığı oyunlara sebep oluyordu. Ayrıca bin parsek kadar uzakta bulunan beyaz cüce yüzünden bu ışık oyunlarına ilk kez gözlemledikleri haleler de katılıyordu. Bütün bu görüntüde büyüleyici olansa, uçuşan parçacıkların "başboş bir şekilde salındıklarına" dair bir izlenime sahip olmamalarıydı. Kesin hatlarla çizilmiş yolları var gibiydi, ama kimse bir şeyler söyleyemiyordu bu konuda. İnsanın gözünü farklı bir derinliğe odakladığında farkedebildiği üç boyutlu resimlere bakmak gibiydi bu. Ne görüldüğü asla anlatılamazdı, nasıl görüldüğüyse neredeyse mistikti.

Büyümlü oyunların, renklerin birlikteliğinin ve şu anda gergin olmalarının sebebi, pencerenin arkasındaki manyetik çorbaydı ve garip bir kaşık, bu çorbayı belirli bir yönde karıştırıp duruyordu sanki. Savrulup giden partiküllerin monoton hareketi, yeterince uzun bakıldığında insanı uyuşturabilirdi.

O da neredeyse uyuşmuş, uykuyla uyanıklığın o belirsiz ufkunda, oval dünyasını izliyordu. Bir süre sonra, üstünde bulunan hücre bilgi ekranındaki saate kaydı gözleri.

22:54

Saatin, vardiya değişimini haber vermek dışında bir anlamı yoktu artık. Uzaya fırlatılmalarının üzerinden geçen elli bir yılın, onları sürüklediği bu tuhaf yerde anlamını kaybeden onlarca şeyden biriydi zaman.

Bu garip vaktin elli yılını uyku küvezlerinde, metabolizmaları yavaşlatılmış bir halde "uyuyarak" geçirmişlerdi. Küvezler, minik havuzları andıran ve psikolojide hastayı rahatlatmak için kullanılan, kapalı küvetlere benziyorlardı. Doktorları Phy, morali bozuk olanları ve depresyon sınırında gezinenleri bazen uyku küvezlerine yatırır, sonuç daha büyük bir moral bozukluğu olurdu, görülen düşlerin yarattığı etki pek olumlu değildi. Ancak uyku küvezlerinde, tedavi amaçlı kullanılan hemcinslerinden farklı olarak, vücudu dışarıdan hareket ettiren ve günlük egzersizleri yaptıran robot kollar vardı. İnsan kukla gibi yatıyordu onlarda, hare-

ketleri tamamen bilgisayarın emrinde oluyordu.

Hayalde canlandırılması pek de hoş değildi; ancak onlar bu dış iskeletlerle hareket ettirilip, elli yıl uyumuştı ve bunu atlatmanın ne demek olduğunu, hayallerinden korkmayacak kadar iyi biliyorlardı.

Kabuslarıysa, başlamak için uykunun son anlarını kollamıştı.

Uykusu korkunçtu. Dünyadaki arkadaşlarını düşlediğini hatırlıyordu. Fizik hocasını ve futbolu... Saymaya ne aklı yeterdi, ne de hafızası; fakat gördükleri arasında önemi ayrı olan, uyanmak yerine başka düşlere daldığı kabuslarından sonra kendini bulduğu bir yer de vardı.

Düş Kabuğu Sahili...

Uyanamayan bedeninin uydurduğu bir uyanıklık uykusuydu belki bu. Ne olduğunu bilmiyordu ancak çocukluğundan kalan anılarına benzer, pamuk şekeri tadında bir yerdi orası. Hoşlanıyordu sahilde olmaktan, zaten korkunç uyanışından sonra hatırlamaktan haz duyduğu tek rüyaydı orası.

Uyanmalarıysa, onları bırakmak istemeyen bir kabusla boğuşmak şeklinde olmuştu. Üzerilerine kapanan kıyametsel kaosla kendilerine geldiklerinde hepsi gibi o da korkudan ölmek üzereydi.

Bilinçleri açıldığı anda hareket etmek istemişler ancak uyanış prosedürüne göre onları hemen bırakmayan egzersiz kolları tarafından engellenmişlerdi. Her şeye tuz biber ekense, her taraflarının su olması yüzünden boğulduklarını sanmalarıydı.

Aralarında spintronik uzmanı olan Şale, bu debelenme sırasında burnuna bağlanan teneffüs aygıtından kurtulmuş ve boğulayazmıştı; ama bu, uyanışlarının onlarca tatsız ayrıntısından sadece bir tanesiydi.

Orada duyduğu yarısı hayal, yarısı gerçek çılgınlık zaman zaman kulaklarında çınlardı, tıpkı bu tatsız ayrıntılar gibi.

Küvezlerden çıkmalarından sonra bile karabasan devam etmişti. İlk gün ne yapacaklarını bilememişler, kendilerini ezen ve korkutan bir yabancılik hissiyle boğuşmuşlardı. Herkes birbirini tanıyordu, ancak ilk hafta kimse ilk uyuyan olmak istememişti.

Tanrıya şükür, o günler geçmişti. Bu saatin belki de işe yarar tek yanı, o günleri hızla uzaklaştırmasıydı.

Bunu düşünce neşesiz bir gülümseme yerleşti suratına. Saat, zaman... hepsi garipti! Hepsini geçmiş bilmezliğe atmak ve geleceği bilinirliğe kavuşturmak için akıyordu. O ise, hayat denilen çizgisinde ilerliyor ve bütün olumsuz düşüncelerine, yaşadıklarına rağmen yine de zamana ve saate bu özelliğinden dolayı minnet duyabiliyordu! Bu karmaşada gerçek olan tek şey, bu ironiydi.

Penceresindeki yansımasına bakmaksa gülümsemesini çabuk soldurdu. Bunları düşünmek saate karşı gelmekti, o zamanlara geri dönmek belki de... Buysa, isteyebileceği en son şeydi.

Yine de geri döndü.

Berbat güvensizlik döneminin ardından çalışmalara başlamışlardı. Bulundukları gemi, Promet, yaptığı uzun yolculukta bir sürü sorunu biriktirmişti. En başta üç temel sistem olan, alıcılar, yaşam-destek ve yönlendirme sistemi arasındaki ağda çıkan sorunlarla uğraşmışlar, dış kabuktaki çatlakları tespit etmişler ve yorucu tamirlere başlamışlardı.

Slate, tamirat sırasında yaşadıklarını düşündü. Vural ile yakınlaştığı zamanlardı onlar. Bunu düşünmek, yapmacık olmayan bir gülümsemeyi davet etti yüzüne.

Tamiratlar zor olmuştu. İlk başta, ön kabukta meydana gelen çatlaklardan biri, tamir sırasında dengesiz yerleştirilen dolgu yüzünden bir anda orta kabuğa kadar büyümüş ve gemi, ciddi bir basınç problemiyle karşı karşıya kalmıştı.

Suçlu ne Slate'di ne de Vural. Yine de hiçbir karanın bilinmediği bir okyanusta seyreden bu gemideki ciddi sorunları çözmek için herkes kendisi işlemişcesine çabalar. Başka çareleri de yoktu aslında; ama bu, hiç kimsenin üzerinde durmak istemediği bir ayrıntıydı.

Tamiratlar, dışarıda tüm hızıyla sürerken ve Slate, Vural ile dostluk yolunda emin adımlarla ilerlerken, Promet'in içinde başka sorunlara neşter vuruluyordu.

Bilim adamları bu süre içerisinde tayin etmeleri gereken yön hakkında karara varmışlar ve yolculuk sırasında geminin bilgisayarına işlenen bilgileri incelemişlerdi. Ardından şu anda içinde bulundukları bulutsuya ulaşma kararını almışlardı (Başka şansları var mıydı?-Ah! İstenmeyen bir ayrıntı!). Sonrası, git, izle, topla, değerlendir ve yolla olmuştu. Gönderdikleri mesajların dünyaya henüz ulaşmadığı düşüncesi ise hepsini rahatsız ediyordu.

Ama huzur kaçırın tek şey bu değildi. Zamanla, en olağanüstü heyecanlar bile basit zevklerin karşısında değerini yitirebilirdi.

Herkese keyif veren ve en ufak bir olayda minik pencelelere suratlarını yapıştırmalarına sebep olan "İlk insan" düşüncesi zamanla sıcaklığını kaybetmişti. Uzay süprizlerle doluydu ve insan aklı bunlara ölünceye kadar doyamazdı; ancak eksik olan bir şeyler vardı. Yürelerinde gittikçe genişleyen, geçtiği yerlerdeki duyguları bir zarın ardından çekip çıkarırcasına atan sinsi bir karanlık içlerinde dolaşıyordu.

Oval penceredeki yansımanın altında çizgiler belirmişti.

Bulutsunun içinde, minik arklar göz kamaştıran bir geçiş yaptı. Bu sık yaşanan bir olay değildi, belki de bundan dolayı çok güzel görünüyordu. Bulutların pamuksu dokusundan sıçrayan bir şimşek, fosforlu renklere sahip kıvılcımlar tarafından izleniyordu.

Ancak etkisini çoktan kaybetmişti. Bakışlarında en ufak bir değişiklik olmadı. Yüzündeki aydınlanma başladığı hızla bitti. Alnındaki çizgilerse artmıştı.

Hücre bilgi ekranına kaydı gözleri.

23:13

Daha vakti vardı. Düşünmek ve anılarda savrulmak için geçireceği 47 dakika!

Bir gün, buraya bakarken aklını oynatacağından emindi. Geçmişe fazlasıyla gömülmeye başlamıştı. Yaşadıklarına bir teori örüyor, bilimadamı edası, sabrı ve inadıyla psikolojik bir zaafiyet geçirmeden üzerindeki depresyonu atlatmaya çabalıyordu.

Bu işin sonunun nereye vardığını biliyordu. Öfkeli bir fırtına öncesindeki elektriği hissetmek gibiydi bu; ama onun kadar olumsuz bir düşünce değildi. Gelen bir fırtına olsa bile, hissettiği elektrik değildi. İnsanı diriltten, rahatlatan ve sarhoş edebilen ozon kokusuydu...

Düş Kabuğu Sahili'ydi.

Ancak oraya gelemeden, rahatsız düşüncelerinin ağlarına takıldı. Tuhaf olansa, bu ağların da Düş Kabuğu Sahili ile bir şekilde bağlantılıymış gibi olmasıydı.

En mahrem, kutsal hayaliydi orası. Sahil, onun için kaçılacak, güvenli bir noktaydı. Bütün mahremiyetine rağmen bundan "yeni" dostuna, Vural'a da bahsetmiş ve Vural'ın da Düş Kabuğu Sahili gibi bir "Hayali Mekana" sahip olduğunu öğrenmişti.

İkisi de buna şaşırılmıştı. Elbette Vural'ın ki, Slate'in Düş Kabuğu Sahili'ne benzemiyordu; ancak tamamen farklı bir ortam da değildi.

Vural bir denizden bahsediyordu. Suyun üzerinde yatıp, dalgaların arasında salındığından ve üzerindeki yıldızlı gökyüzüne bakıp daldığından söz ediyordu. Slate'inkinden farklıydı bu; ama hissedilenler birbirlerine korku uyandıracak kadar benziyordu ve hisler dışında, mozaikte fark edilebilecek bir ayrıntı da vardı.

Su... Slate, sahilde dalgaların sesini duyuyordu, Vural'daysa sesin yanında salınmak da vardı. İlerleyen muhabbetlerinde benzerliklerin sayısı gittikçe artmıştı ve Slate'in aklına, özellikle su konusundaki benzerliğin sebebinin "uyudukları" havuzlar olduğu düşüncesi yerleşmişti.

Ama bu düşüncenin neye yarayacağını ya da neye sebep olabileceğini bilmiyordu. Aslında onun için olumlu bir şeydi Düş Kabuğu Sahili. Korkutucu bir düşünceyse, ki bu da istenmeyen bir ayrıntıydı, o sahlin aklını kaybetmesini engelleyen tek yer olmaya başlamasıydı. Hayatının "uyanış" sonrası evresinde gittikçe önemi artıyordu bu hayali kaçış adasının. Dikkatini dağıtmak, ya da eğlenmek için Sosyal Oda'ya gitmiyordu ve zaman geçtikçe farketmişti ki, sadece düşünde var olan Sahil, zamanla ayrıntılanmış ve neredeyse gerçek olduğuna inanılan bir yer haline gelmişti.

Orasının düşlerinde var olduğunu biliyordu, ama bir zamanlar gerçekten orada bulunduğu inancını bir türlü yadsıyamıyor, inkar edemiyordu. Aslında, bunu yapmak için de bir sebebi yoktu.

İç geçirdi. Penceresinde, tehlikesiz kıvılcımlarla kovalanan bir şimşek varolduğu hızla yokoldu.

Düş Kabuğu Sahili... Oraya gitmek istiyordu. Dikkatini buna yoğunlaştırdı. Düşüncelerini arka plana itti ve bakışlarını oval dünyada salınan parçacıklara odakladı. Salınımlarındaki ezgiyi hissetmeye çalışıyordu; ama aslında kendisi de ne yaptığını bilmiyordu. Belki de sadece aklını uyuşturuyordu.

Birkaç saniye sonra alnındaki çizgiler kaybolacaktı. Kendini, tuzlu su kokusunu ciğerlerine çekerken bulacaktı ve orada, sıcaklığını yeni yeni kaybeden kumların üzerinde oturup vardiya değişimini bekleyecekti.

Arkasından gelen sesleri duymasaydı tabii.

Yatakanenin geçen hafta gıcırdamaya başlayan kapağının içindeki kilit sisteminin hareket ettiğini haykıran homurtular, metal gövdelerin içinde aktı. Ardından bir kasanın açılmasını andıran ses duyuldu.

Slate, kimin geldiğini görmek için dönmedi. Doğrusu çok da merak etmiyordu. Gelenin, Deniz Kabuğu Sahili'ne gideceği sırada bunu yapmasıysa sinirini bozmuştu.

Bunun için ilk defa birine sinirleniyordu. İçinde bozuk hamur mayası gibi dengesizce kabaran öfke karşısında şaşırdı.

Belki de Sahil'i inkar etmek için bir sebebi vardı. Bunun için birbirlerine muhtaç olan arkadaşlarına sinirlenmeye başlamışsa ciddi bir sorunu olabilirdi.

Kötü olansa, bulundukları bulutsunun içinde yeterince sorunla boğuşuyor olmalarıydı. İçindeki her türlü olumsuz duyguyu bastırmak için mücadele etti.

Kimin geldiğini görmek için döndü.

Yatakhane dardı. Ortadaki tek koridor, sadece iki kişinin aynı anda sıkışarak geçebileceği kadar genişti ve uzun süredir hareket etmemelerinden dolayı tulumlarında yatmayanların sarkan kolları ve bacakları yüzünden buradan geçmek her zamankinden zor olurdu. Şu an için tek yatanın Slate olmasıysa gelen için burada ilerlemenin zorluğunu hafifletmiyordu.

"Sly?" diye seslendi ikinci pilot Vural. Sesinde, dostunu rahatsız etmenin gölgelediği rahatsızlık vardı. Yine de onu tanımayan herkese garip gelecek bir endişeydi bu. Zira 14 kişilik ekip içinde en iri olan oydu. İnsan, Vural'ın tuğladan yapılmış bir duvarı rahatça kırıp geçebileceğine inanıyordu. Kel olduğundan, başı gövdesine göre küçük görünürdü Üstelik bu küçük başta bebeksi bir surat vardı. Uzayda yaşayanların en büyük belası olan kas ve kemik erimesi onu özellikle korkuturdu. Bu yüzden kondisyon aletlerine (özellikle

bisiklete) diğerlerinden farklı bir bağı vardı. Fırsat buldukça gidip bisiklet sürerdi ve "kas erimesi" denilen lanetten korunmaya çabalarlı.

Vural, kendisi gibi büyük bir kalbe sahipti ve bazen çocukça şeyler yapabiliirdi. Yine de Promet'te nefes alan herkes gibi işinde iyiydi. Ancak Slate'in aksine, pilotluk onun için bir tutku değildi ve galiba bunu daha iyi anladığı zamanlardan birini yaşıyordu.

Slate, kabininden uzandı. Vural'ın vardiya değişimine yaklaşık bir saat vardı ve bu şaşırtıcıydı. İri dostunun, binbir zorlukla, yengeçvari, yan sıçrayışlarla yaklaştığını hafifçe gülümseyerek izledi.

"Erkencisin?" Sesinin uykulu olduğunu fark ederek şaşırdı, ardından da "ve eminim palavra atmak için böyle acele etmiyorsun," diye kendisinin bile zor duyduğu bir sesle homurdandı.

Vural, sağlam bir yere tutununcaya dek cevap vermedi. Ardından, hareket etmeye çabaladığından olsa gerek, hafif gerilmiş bir halde "Üzgünüm Slate, hele de Rufus'un vardiya sırasında olmadığın bir zamanda seni uyandırmak istemedim; ama görmen gereken bir şey var," dedi. Sonra alıttıkları bir şeyden bahsettiği ve defalarca tekrarlayarak ezberlediği bir yazıyı okur gibi "Biliyorsun, tarayıcılar neredeyse köstebek kadar kör olduğundan hiç bir şeyden emin olamıyoruz," diye duygusuz bir tonla devam etti.

Sıkıntıyla kıpırdandı. Onun kadar iri olan biri için yatakhane hareket etmek gerçekten zordu. Bütün geminin en dar kısmı da ne akla hizmetse yatakhaneydi. Bir sıçrayış daha yaptı, omuzlarını bir yere çarpmamak veya çizdirmek için azami derecede dikkat ediyordu.

Biraz daha yaklaştığında, burada olma sebebini açıklamaya başladı. Bu sırada Sly, Vural'ın sesindeki değişimi farketti. Az önce duygusuz olan ses şimdi gizli bir öfkeyle ısınmıştı ancak Vural'ın bunu bilerek yapmadığından emindi.

İri dostu, yakınlıkla devam etti, "Halias'ı bilirsin. Böyle bir şeye rastladım mı yerinde duramaz ve o şeyi görmeden Azrail bile ondan canını almaya cesaret edemez!" Sonra, Vural'ın hoşuna gitmeyen başka bir noktaya sıra geldi, "...ve ben, o şeye nasıl yaklaşacağımızı belirleyemedim."

Slate hemen cevap vermedi. Başının altına kıvırdığı kolu uyuşmuştu. Onu, uygun genişlikte bir açı arayarak esnetti. Derin bir nefes aldı ve bir saniye kadar içinde tuttu havayı.

Vural, Slate'i uyandırmış olmaktan memnun değildi. Ancak emir emirdi ve bu emir onu becereksizliği yüzünden çıkmıştı bu da kendisini daha kötü hissetmesine sebep oluyordu.

Yataktaki adam, nefesini verdikten sonra, sanki başka bir alternatifi varmışcasına "Tamam, tamam... geliyorum," dedi ve kabinin kenarlarından destek alarak, kıvrak bir hareketle koridora çıktı. Bu harekete hakim oluncaya dek, başını kaç defa tutunduğu yerlere vurduğunu hatırlamıyordu bile.

Vural'a yaklaştığında homurdandı. İri dostunu kırmak istemiyordu, ancak buna engel de olamadı. Düş kabuğu Sahili ile şu anda bulunduğu yeri karşılaştırınca bunu denemesi bile hataydı aslında. Etrafındaki parlak gri, geminin kışında yedikleri basit bir darbeyi ya da yumruğu köprüye taşıyan yapay koridorlar, sağdan soldan gelen biplemler, birbirine çok benzeyen yollar, hiç bitmeyen metalimsi gıcırtilar...

"Bakalım neyin nesiymiş," dedi. Sesinde meraka dair en ufak pırıltı yoktu.

Vural'ın kırılmak için kendinden başka hiçbir şeye gerek duymayan yüreği bir şeyler söylemek istedi. Belki de bir mazeret uydurmalıydı, ancak ağzından sadece "Sly?" diye bir soru çıktı. Onu erken uyandırdığı için memnun değildi ve bu yüzden sesi cansızdı, suç işlemiş bir çocuğunki gibi.

"Vural?" Bu da o çocuğun annesinin sesiydi. Slate, alnını ovuşturuyordu.

Vural, içindeki kayayı kalbinin üstünde bırakamadı, "Bak, benim yüzümden erken uyandığın için üzgünüm ve..." diye devam etti; ancak cümlesi Slate tarafından kesildi.

"Bunu zaten söylemiştin Vural. Önemli değil, zaten uyanıktım. Aslında sana teşekkür bile etmeliyim! Sıkıntıdan pat-lamak üzereydim." Slate içinden "Ah seni yalancı!" diye düşündü. Ama dostluk buydu işte. Yalanların gerçeklerden daha işe yarar oldukları nadir ilişkilerden biriydi arkadaşlık.

Vural, gözle görülür şekilde neşelendiyse de asıl canını sıkkan şeye gelmek zorundaydı "Sağol..." Rahatlamakla geçirdiği belli olan bir saniyeden sonra, bebeksi suratında ona yakışmayan endişe çizgileri belirdi. "Bak, Hal ile biraz tartıştık. Onunla konuşabilir misin?" Kaya, sonunda yüreğinin üzerinden kaymıştı.

Slate sebebini merak ediyordu. Halias, biri çözüm yolu bulamadı ya da bir şey yapamadı diye ona karşı hemen süngüleri takmazdı.

Ancak, bütün merakına rağmen elini Vural'ın yapılı omzuna koyup gülümsedi "Merak etme, ben hallederim, Halias ile ilk bozuşan sen değilsin ki. Tarek mesela, bir haftada yine eskisi gibi oldular." Gerçekten de öyle olmuştu. Tarek, çeşitli enerji formlarını -ve en önemlisi gravitasyon dalgalarını- araştırabilmek için Promet'in etrafına çeşitli alıcıları yerleştirmek üzere yürüyüşe çıkmak istemişti ancak Hal şiddetle buna karşı çıkmıştı. Bulutsunun onları tamamen kör kıldığı bir zamanda buna izin veremediğini söyleyip durmuştu. O zamanki şiddetli atışmalarını herkes hatırlıyordu. İki gün sonra taklitler başlamıştı "Sen... Sen..." diye çıkmıştı Tarek, öfkeden devamını hemen getirememişti, belki de uygun kelimeleri bulamamıştı; ama sonunda, dudakarı titreyen, öfkeden gözlerini iri iri açmış olan esmer adam "Sen... Sen.. ne sanıyorsun kendini ha? Lale!" diye devam etmişti ve bu deyiş, iki gün sonra her tarafta taklit edilir olmuştu ("Lalelik yapma da kalk artık şu bisikletten!"). Bir hafta sonrasındaysa herkes gülüyordu.

Yine de, Vural'ın endişe yayan çizgileri gerginliği bırakmadı. Başının, Slate'in dediklerini onaylamasına rağmen hem de! Vural böyleydi işte. Kocaman vücudunun altında daha büyük bir kalp taşıyordu, bazılarına göreyse tam bir korkaktı. Her halükarda Sly onu severdi.

Vural'ın başı bu tür konularla sık sık derde girdi; çünkü konuşmadan önce tam olarak düşünmezdi ve bazen düşüncelerini doğrudan açıklardı. Başına çok sık gelmesine rağmen suçluluk duygusunu atlatamamıştı, ancak önemli değildi bu. Sonuçta evleriyle aralarında zamanla ölçülebilen mesafeler olan insanlar er ya da geç barışırdı. Bu bir zorunluluktuk. Nereye kaçabilirlerdi ki?

Yine de neden tartıştıklarını merak etti. "Ne oldu?"

Vural, "Bildığın şeyler," dedi ve Slate'e süzgülün bir bakış attı.

Sly'ın uykulu olduğundan daha da sert görünen ekşi bakışı karşısında dili çözüldü. "Bunu sen de biliyorsun, artık farklı öyle değil mi?" diye devam etti iri çocuk.

Slate, konunun nereye geldiğini anladı. Cevap vermeden önce harekete geçmelerini işaret etti. Bayağı zorlanarak da olsa, Slate öne geçti.

Yemek tüplerinin bulunduğu odaya geldiler. Buraya mutfak derlerdi ama alakası yoktu. Krem kıvamındaki günlük besinlerini alacakları doldurulabilir tüpleri buradaki otomatlarla dolduruyorlardı. Günlük harcanan kalori miktarı ve yapılanlar bilgisayar tarafından hesaplanıyor ve bu konuda azami derecede tasarruf ediliyordu.

"Bence sorun değişmesi değil, değişmemesi Vural!" Dişlerini sıkarak üstündeki konsolun kenarına tutundu, bir yandan da arkasından gelen iri adama kısa süreli bakışlar atıyordu. Bu, sürekli konuştukları konuydu. Her gün aynı şeyleri söylüyor, kendi aralarında onaylıyorlardı. Üstelik bir kısır döngüde olduklarını hissetmelerine rağmen buna karşı bir şey yapamıyorlardı. "Burada yaptığımız şey, korkunç bir rutin içerisine girdi ve bu herkesin canını sıkıyor. Şale'yi biliyorsun. O bilgisayarı her sabah programlamaktan çıldırarak üzere. Uyurken bile o aletle boğuşuyormuş. Dün sen de vardın onunla konuşurken. Nasıl görünüyor? Çökmüş!" Bir nefes aldı ve Vural'a düşünmesi için zaman verdi, "Hayır dostum, değişseydi daha iyi olurdu. Sorunumuz bu değil." Cümlesi bitmiş olmasına rağmen, aklında devam etti. "Ama sonumuz bu."

Yukarı kata çıkan merdivene gelmişlerdi. Bu, Promet'te bulunan onlarca dikey geçişten biriydi ve zamanla hareketlerini kolaylaştırmak için sonradan takılma bantları yerleştirmişlerdi. Bu yüzden bir mermi kovanında ilerlemeye benziyordu bu.

Vural arkasında bekliyordu. "Biliyorum, Spintroza!" bunu Şale'yi taklit ederek söylemişti, Spintroza ana işlemciye Şale'nin verdiği isimdi ve o bunu her zaman peltek bir şekilde telafuz ederdi. Yine de Vural'ın neşesi çabuk söndü. "Peki sorun ne?"

Sly, kollarıyla bandı iki yanından tuttu ve hafif güç vereyerek kendini yukarı itti. Bu sırada iki yüklü kumaşın birbirine sürtünmesini andıran sesler çıktı.

Vural, arkasından çıkarken, Slate cevap verdi. “Kabul edememek... Sorun bu Vural. Buraya boşu boşuna geldiğimizi düşünüyorsun değil mi? Ama... Ama başından beri yaptıklarımız hiç değişmediğine göre, bu doğru değil. İlk andaki heyecanı niye duymuyoruz sence? Garwyn, sinyal aldığı anda ne kadar sevinmişti hatırlıyor musun? Onun bir pulsar olduğunu çabuk anladık ama hepimiz eğlenmiştik.”

Vural önce hafifçe neredeyse melankolik bir sesle güldü “Evet, bayağı eğlenmiştik,” ardından Garwyn’i taklit etti, “Bunun bir mesaj olduğuna kalıbımı basarım Hal...” Sonra tekrar gülümsedi. Buna Slate de cansız bir şekilde eşlik etti. Vural’sa aklını kurcalayan soruya geldi “Bence... Ah bilmiyorum Slate! Bir şekilde sıkıntıdayız ve bu her şeyden daha kötü. Hücre bilgi ekranında saate bakarken sinir olmaya başladın mı bilmiyorum,” Slate, bu cevap karşısında şaşırıldı. Kendisi henüz ciddi biçimde sinirlenmiyordu saate bakarken ama belki de bu sadece bir zaman meselesiydi. Vural devam ederken bunu düşündü.

“Sorunun bizde mi olduğuna inanıyorsun?” diye sordu ve Sly’a çarpmamak için merdivenin kenarındaki parmaklıklara tutunarak kendini durdurdu.

Sly yukarı kapağa ulaşmıştı. Aşağı baktı.

“İnanmıyorum; ama başka çaremiz olmadığına göre elimizden gelenin en iyisini yapacağız. Ben, bu bulutsudan kurtulduğumuzda rahatlayacağımıza inanıyorum. Eminim öyle olacak. Tekrar yürüyüşe bile çıkabiliriz,” Vural’a bakışı güven veriyordu; ama bu söylediklerine kendi de inanmıyordu.

Kapağı açıp, ana koridora girdi. Vural cevap vermedi ve yükseldi.

Tabii onun derdi kendisini başkalarına ifade edebilmek değil, karşısındaki bilgisayara merakını anlatabilmektir. Spintronik, 21.yüzyılın devrimiydi. Elektronik bir sonraki kuşağı olan bu yeni teknoloji kusursuz saklama kapasitesi ve süresine, yüksek işlem gücüne ve en önemlisi pratikliğe sahipti ve bu hiper teknoloji Şale’nin karşısındaki bilgisayarın içindeydi.

Bunu Şale’nin kıcına anlatabilirlerdi.

Promet’deki sistemler elektronik ve spintronik devreler üzerinde çalışıyordu. Her nedense, Promet tayfasının yaşamından sorumlu olan, yaşam destek sistemleri elektronik devreler üzerinden çalışmaya bırakılmış. İşlem ve saklama kapasitesinin yüksekliği bakımından laboratuvarlar, gemi alt sistemleri ve “sosyal odanın” arşivi spintronik tabanlı devreler üzerinde çalışıyordu (Tarihin siyah beyaz filmlerinden kitaplara, oradan da müziklere kadar her önemli esere ulaşabiliyordu. Tabii yarım yüzyıl öncesinde bu kaynak kesiliyordu-istenmeyen bir ayrıntı daha!).

Bazı sistemler dışarıdaki manyetik çorbadan etkilenmişti,

özelikle alıcıların neredeyse tamamı kördü ve spintronik, temelinde manyetizmaya dayandığından ana bilgisayar da (Şale ona Spintroza ismini vermişti) saçmalama hakkını kendinde bulmuştu.

Spintroza inatla “hafiflediklerini” iddia ediyordu. Oysa yapılan onca araştırma, gemide bir delik, kayıp ya da başka bir lanet sorun bulunmadığını göstermişti. Kütle kaybına işaret eden hiç bir şey yoktu.

Haliyle sorun bu değildi aslında.

Problem, bunu hayal eden bilgisayarın diğer bilimsel işlemlere izin vermemesiydi. Hiçbir laboratuvar konsolu çalışmıyordu ve bunun önüne geçmenin tek yolu, bilgisayara yeni verileri verip onu tatmin etmektir.

Şale’nin yaptığı buydu! O şeyi bir ve sıfırlara doyuruncaya kadar programlıyordu, ondan sonra saatin yatma vaktini gösterdiğini farkedip küfürler savurarak yatakhaneye uçuyordu. Nadiren şans yüzüne gülüyor ve sosyal odada birkaç dakika geçirebiliyordu.

Her zaman daha kötüsü vardı. Bu kural burada da kendini göstermişti. Spintroza, Promet’in belki de en az uğranılan yerindeydi. Çeşitli manyetik saklama sürücülerinin olduğu ve bilgi işlemin yürüdüğü çekirdekte genelde kimsenin işi olmazdı, Şale’den başka.

Yüzlerce dıt! Dıt! Bip! Sesi arasında saatlerini geçiriyordu ve bilgisayar hata mesajı vermeyi bırakıncaya dek aynı programı defalarca, başka varyasyonlarla yazıp duruyordu. Hayat gerçekten berbat olabiliirdi.

Uyurken bile kendini bu makinenin karşısında, konsolun üzerinde parmaklarını şişirinceye dek gezdirdiğini görüyordu. Kendi tipi bile yattığı yerin küçük camındaki yansımasında ona değişik görünmeye başlamıştı.

Şale, ufak tefek bir adamdı. Uzun, düz ve siyah saçlara sahipti. Gözleri yuvalarına kaçmış gibi dururdu. Bu, son haftalarda, özellikle Maewyn’in içine girdiklerinden beri, daha da belirginleşmişti. Elmacık kemikleri derisini çatlatıp çıkmak istiyormuşçasına çıkıktı. İnce bir çizgiyi andıran ağzından son zamanlarda pek az iyi kelime çıkıyordu.

“Lütfen tatlım, bugün buna bir son verelim.” Herkes er ya da geç eşyalarıyla konuşmaya başladı. Karşısındaki dört senkronize ekranlı aletinse kendisine yöneltilen her soruya cevabı uzun bir veri akışından sonra komut bekleyen imleciydi. Hiç de çekici olmayan bir kadının anlamsız göz kırpması gibiydi bu.

Bip! Dıt!

Sabrını sapık bir raddeye kadar zorlayan zaman, inatla geçmek bilmedi ve bilgisayar mesajını yazdı. Hiç şaşırtıcı değildi; ama yine de insanı hayal kırıklığına uğrattıyordu.

Geçersiz İşlem.

Serdar Yıldız

(Devamı gelecek sayıda...)

BARIŞI SAKLAMAK

Çağrı Aktaş

BARIŞI SAKLAMAK

(Barış sağlanabilir ama asla kalıcı olamaz. Savaş kaçınılmazdır. İstesekte istemesekte savaşa katkıda bulunuruz. Ve barışın anlamı görecelidir. Barış severliğimizi sorgulatan bir öykü.)

Barış Solucanı, Ay yörüngesinde beklemeye başlayalı üç hafta iki gün olmuştu. Dünyadaki karmaşa devam ediyordu. Greenwich saatine göre saat 03:05 civarında Barış Solucanı tam bir uykudaydı. Etraf sessizdi ama devriye gezen gemilerden gelen ışık karanlığı hafiften aydınlatıyordu. Barış Solucanı'ndan 215 metre uzakta seyreden güvenlik merkezinin büyük radarında alışılmışın dışında bir şey yoktu. Nöbetçi asker uzay boşluğuna dalmıştı. Ay'ın karanlık yüzüne geçeli sadece beş dakika olmuştu. Biraz sonra nöbetçinin gözüne Barış Solucanı'nın siyah silueti takıldı. *Ne kadarda sessiz.* Diye geçirdi içinden. Solucan boştu. Yalnızca silahlara bakım yapan robotlar hiç durmaksızın çalışıyordu. Nöbetçi asker biraz daha gemiyi izledikten sonra saati kontrol etti.

* * *

21. Yüzyılın sonlarında başlayan soğuk savaş, bir çok ülkenin her an başlayabilecek sıcak savaşa karşı silahlanmasına sebep olmuştu. Yapılan silahlar taşıması kolay oldukça hafif ama tahrip gücü çok yüksek silahlardı. Her ülke silahlar için oldukça yüksek bir teknoloji kullanmıştı. Bu silahların sahibi olan her ülke birbirine gövde gösterisi yapıyordu. Artık savaşın başlaması an meselesiydi. Uluslararası yasaları hiçe sayarak üretilen bu silahları Dünya Birliği topladığında hiçbir ülke sesini çıkartamadı. İşin başında silahların yok edilmesi söz konusuysa herhangi bir dünya dışı saldırıya karşı bu çok gelişmiş silahların kullanılması daha mantıklı görülmüştü. Yinede söz konusu saldırı oluncaya kadar silahların saklanılmasına karar verildi.

Bir çok insan silahların tamamen yok edilmesini istiyordu. İnsanlara göre dünya dışı bir tehdit olamazdı ve ne zaman olacağı belli olmayan dünya dışı saldırıda bu silahlar çok yetersiz olurdu. Ve Dünya Birliği kesinlikle bu kadar masum olamazdı. Tartışmalar uzun süre hiç durmayacak gibiydi. Dünya Birliği ise bu tartışmalara hiç cevap vermiyordu. İnsanların onlardan duyduğu tek şey: "Dünya Barışı!" olmuştu. Silahlar toplandı ve geçici süreliğine Ay'daki depolara konuldu.

Silahlar toplansa da devletlerin yeni silahlar üreteceği gün gibi ortadaydı. Dünya Birliği bunu da düşünerek uluslararası yasaların silah üretimiyle ilgili olan kısmını daha da sertleştirdi. Bununla da kalmadı, yasalara uymayan ülkelere ağır karantina cezaları koydu. Zaten tüm ülkeler birbirine bağımlı yaşıyordu. Bu yüzden karantina hiçbir ülkenin kalıdırabileceği bir şey değildi. Ayrıca hiçbir ülke tüm dünyanın önünde duramazdı. Güç devletleri mecburen bunları da kabul etti.

Kararlaştırılan tarihte inşaat başlamıştı. Daha önce normal gemiler üreten Ay fabrikalarının üzerinde hiçbir değişiklik yapılmadan inşaatlara başlandı. Her şey tam bir mühendislik harikasıydı. O küçük fabrikalar devasa boyutlarda uzay gemileri ürettiyordu. Ayrıca inşaat çok hızlı devam ediyordu. Güvenlik açısından (nede olsa bu kadar silahı ele geçirmek,

kuşkusuz tüm dünyaya hükmetmek demekti) projenin tüm noktaları gizli tutuluyordu. Tüm dünya ortaya çıkacak olan uzay gemisini merakla bekliyordu.

İnşaat ilerlerken Dünyada çok büyük bir kriz patlak verdi. Güç devletleri başta olmak üzere herkes bu projeye giden paranın nereden geldiğini bilmek istiyordu. Proje tüm dünyayı ilgilendirdiği için mali işlerin açıklanmasında bir sakınca görünmemişti. Nerelerden kesinti yapıp nerelerden fazla vergi alındığı belliydi. Elde edilen toplam parayla projenin "görünen" yüzüne harcadığı hesaplanan para kesinlikle birbirini tutmuyordu. Ayrılan bütçenin aşılması söz konusuydu ancak bütçeyi birkaç kez katlaması hiçte normal gözüküyordu. Dünya Birliği başta olanları pek önemsemedi. Durumun ciddiyetini görünce birkaç basit açıklama yaptı. Bu açıklamaların hiçbirisi insanları tatmin etmedi. Protestolar artık çığırından çıktığında projenin inşaa safhası hal-ka açıklandı. Ortaya çıkacak olan muazzam geminin bilgisayar grafikleri. İnsanların nefesini kesmişti. Bir anda kaos sona erdi. İnsanlık tarihinin en büyük gemisinin barışı sağlayacağına artık herkes inanıyordu.

Ay fabrikaları yedi ay hiç durmadan çalıştı. İş bittiğinde 260 metre uzunluğunda, 20 metre çapında on adet silindirik gemi yapılmıştı. Gemilerin dış yüzeyindeki sağlam kumaş, tıpkı bir balon gibi esneyebiliyordu. Gemiler, Ay yörüngesine oturtulunca hava basıncıyla şişirilerek çaplarını yaklaşık yüz yirmi metreye çıkarttılar. Bu şekilde hacimleri artırılan gemiler, devasa boyutlardaki uzay depolarına dönüştürülmüşlerdi. Dünyadan güçlü teleskoplarla bakıldığında görülebilen bu gemiler, tıpkı birer tren gibi peş peşe bağlanınca iki bin altı yüz metre uzunluğunda bir uzay treni oldu. Çok geçmeden yüz doksan iki metrelik lokomotif de yerini almıştı. Lokomotifin yanından çıkan üç devasa kol, itiş gücü yüksek motorları taşıyorlardı. Bu kollar silindirik lokomotifin vagonları çektiği noktaya takılmıştı. Lokomotifin arka tarafı oldukça şişkindi. Ön tarafa gittikçe inceliyordu. Orta kısımda ilk baştaki kalınlığının yarısına inen bel kısmı ardından tekrar hafifçe kalınlaşıp ön tarafta kusursuz bir küre haline geliyordu. Bel kısmından altı adet iki metrelik kalın kolonlar çıkıyordu. Bu kolonlar kalınlığı on metreyi bulan görünüşü kusursuz bir silindiri taşıyordu. Silindirin uzunluğu yirmi metreydi. Silindir taşıyıcı kollarla döndürülerek dünyadaki çekim gücünün beşte ikisini oluşturuluyordu. Bu silindir mürettebatın yaşam alanıydı. Ön tarafta ki kusursuz küre ise geminin yer çekimsiz güvertesini oluşturuyordu.

Gemi Ay yörüngesinde asılı kalabileceği minimum yükseklikte yörüngeye oturtulduğunda onu izleyen tüm insanların nefesini kesmişti. Manzara kusursuz hazırlanmış bilgisayar grafiklerinden kat kat daha güzeldi.

Tüm silahlar dikkatli bir çalışmayla iki haftada vagonlara yüklendi. Yükleme sırasında güvenlik önlemleri had safhadaydı. Dünya birliği bu süre zarfında uzay uçuşlarını minimum seviyeye indirmişti. Elbette sistemden bağımsız yasa dışı gemilerde vardı ancak dünya birliği onları da düşünmüştü. Çalışma alanındaki birçok nöbetçi gemi çok geniş bir alanı denetlemişti. Pek yerinde bir deyim olmasa da bölgede kuş bile uçurtulmamıştı. Çalışmalar sona erdiğinde insanların ona verdiği isimle "Barış Solucanı" Ay'dan 317 km uzakta bir yörüngeye oturtularak açıklanmamış olan hareket gününü bekledi.

Birçok devletin iştahını kabartan bu silahlar öylece açıkta duruyordu. Ayrıca yasalardan bağımsız bir çok örgüt de bu silahların peşindeydi. Kısaca tüm dünyanın gözü on devasa vagona doldurulmuş, tahrip gücü yüksek bu silahlara dikilmişti. Güvenliği aşacak bir güç düşünülemezdi. Bu yüzden silahları ele geçirmek için gerçekten niyetli olan herkes güzel bir fırsat için beklemeye başladı.

Bu arada dünyada yeniden karmaşa başlamıştı. Protestoların konusu yine aynıydı. Bu silahlar neden yok edilmiyor? Tatmin etmeyen ve kesinlik bildirmeyen cevaplar halkı daha da kızdırdı.

* * *

Saat 03:09'du. Nöbetçi elli dakika sonra nöbetinin biteceğini düşündü. Hiç uykusu gelmiyordu. *Ağırlıklı ortamda nasıl olsa uyurum.* Diye düşünürken kısık bir alarm sesi duyuldu. Nöbetçi diklenerek radar ekranına baktı. Ekran boştu. Alarm nedenine baktığında futbol topu büyüklüğündeki bir cismin onlara doğru yaklaşmakta olduğunu gördü. Cisim uzaktaydı ama çok hızlıydı. Alarm sesi gittikçe yükselirken meteor yok etme silahları devreye girmişti bile.

Nöbetçi bir dizi tuşa basarak içeri birkaç teknisyen çağırды. Teknisyenlerin uyanıp gelmesinin bir hayli uzun süreceğini biliyordu. Beklerken cismin mesafesine baktı. Cisim 43 kilometre uzaktaydı. Silahlar halen odaklanmaya çalışıyordu. Ama cisim çok hızlıydı. Büyük radar ekranına da yeni girmiş olan cisim hızını orada da belli ediyordu. Tam o sırada gözlerinden uyku dökülen bir teknisyen içeri girdi. Nöbetçi olanları kısa bir cümleyle anlattı. Teknisyenin de yapabileceği fazla bir şey yoktu. Bilgisayarlar cismin yönünü belirlemişti cisim tam olarak Barış Solucanı'na gidiyordu. Bu bilgiyi duyan iki adam hızla pencere önüne yürüdü. Cismin nerede olduğunu ilk önce teknisyen fark etti. Cisim arkasından ateşler saçarak geliyordu. İki adamda durumu hemen anladı: bu bir roketi ve hiçte dosta benzemiyordu. Nöbetçi paneldeki bir dizi tuşa basarak çok acil ve önemli bir olay olduğunu belli eden alarmı çalıştırdı. Tüm güvenlik merkezi uyanırken içeri başka bir teknisyen de girdi. İçeri yeni giren teknisyen de ne yapacağını şaşırmıştı. Daha tecrübeli olan teknisyen iyice yaklaşan cismi görmek için ekranın başına geçti.

Teknisyense yakın bir görüntü için kamerayla uğraşıyordu fakat kamerayı bir türlü odaklayamıyordu. Nöbetçi gözlem camından dışarıya baktığında tek söylediği "Lanet..." oldu. Son bir dakikada da silahlar bir şey yapamadı. Arkasından alevler çıkartan cisim Barış Solucanı'na çarptığında geniş bir alana yayılan şok dalgası dört beş kilometre uzaktaki devriye gemileri bile yok etti. Güvenlik merkezindeki birçok kişi uykusunda ölmüştü. Çevreye ölüm sessizliği çöktü.

* * *

"Güneş doğuyor. Hemde Dünyadan görüldüğü büyüklükte..." Bu sözleri söyleyen Norma, Barış Solucanının güvertesinde kendi kendine konuşuyordu.

Biraz ötesinde çalışan Paul: "bir şey mi söyledin," dedi.

Kendine gelen Norma: "Yok bir şey. Bir saat yirmi dakika sonra güneş batacak ve nöbetimiz bitecek," dedi. Sonra yedi santimlik camdan güneşi gözlemeye devam etti. Biraz daha güneşi gözledikten sonra soluk soluk parlayan Dünyaya baktı. "Acaba orada birileri bu aldatmacanın farkında mı?"

Bu sefer Paul biraz daha sinirlenmiş olarak "Sen sabahtan beri orada ne saçmalıyorsun?" dedi. Norma ona bir süre ters

ters baktı. Sonra yine sesli olarak düşündüğünün farkına vardı. Paul'a hiç cevap vermeden dışarıyı gözlemlemeye devam etti. Paul da önce hiç tepki vermedi. Bir süredir Norma'nın garip davrandığını biliyordu. Fakat sonra bu adamın birileri tarafından uyarılması gerektiğini düşünerek aklında kısa ve etkili bir konuşmanın provasını yapmaya başladı bu sırada Norma ani bir hareketle geriye dönerek o tiz sesiyle Paul'u ürküttü. "Ben ikinci ve yedinci vagonlarda devriyeye çıkıyorum." Afallamış olan Paul bir süre Norma'nın yüzüne baktıktan sonra "A evet, tabi." dedi.

Norma, koridora çıkarak vagonlara giden koridora saptı. Lokomotifin sonundaki vagon asansörüne binerek iki nolu vagona gitmek için birkaç tuşa bastı. Asansör kısa sürede hızlanarak kısa yolculuğuna başladığında Norma yine derin düşüncelere dalmıştı. Büyük aldatmacayı düşündü. İnsanların büyük şekilde aldatılmasına ancak bu isim takılabiliirdi. Norma daha işi kabul eder etmez aldatmacayı duymuştu. Başta bu onun için çok fazla sorun almamıştı. Hatta ona göre böylesi daha iyiydi. Herkes silahların yok olduğunu sanıyordu. Sahte barış solucanının yok oluşunu Ay'daki gizli eğitim merkezinden canlı canlı izlemişti. Ve tabi patlama öncesindeki göz boyamak için yapılan Barış Solucanı, Ay depolarında silah diye saklanan hurdaların içi boş vagonlara taşınması, son olarak da sahte Barış Solucanı'nın patlatılması. O zamana kadar her şey mükemmeldi. Ta ki sahte Barış Solucanı'nın yanında uçan Güvenlik merkezindeki yüz elli kişinin ölümüne kadar. Hangi zihniyet barış için yüz elli kişiyi rahatlıkla gözden çıkarabiliirdi. Ve tüm dünyaya yalan söyleyenler bir gurup basit astronotumu kandırmayacaktı. İşte ilk şüphe içine böyle düşmüştü.

Norma derin düşüncelere dalmışken asansörün yavaşlamasıyla kendine geldi. İkinci vagonun kapısında bir süre durup güvenlik kodunu girdi. Kapı hemen açıldı. İlk koridoru geçince mükemmelliğine alıştığı silindirik deponun içine çıktı. Yan yana dizilmiş silahlara bakarken yine o garip düşüncelere daldı. Biraz ötesinde duran bakım robotu Norma'yı korkuttu. Robot çok seri bir biçimde silahları alarak kabından çıkartıyordu. Kısa süreli bir bakımdan sonra tekrar yerine koyuyordu. Bunu izleyen Norma ...ve neden bu kahrolası silahlara bakım yapılıyor?. *Madem bu silahlar barış için toplandı bırak o zaman paslansınlar!* diye içinden geçirdi. Tüm vagona kısa sürede göz gezdirdikten sonra tekrar asansöre dönerken aynı robotun yanından geçti. Robota dönerek "Yakında yok olacaksınız," diye bağırdı. Ardından sinirli bir şekilde asansöre bindi. Asansör harekete geçtiğinde hafızası onu biraz geçmişe götürdü. Altı aylık yolculuk boyunca içinde yavaş yavaş gelişen o şüphe duygusunu anımsadı. Sanal gazetelerde Dünya Birliği'nin yaptığı tüm açıklamaları takip etmişti. Hepsine ne kadarda duygusuzdu. Patlamada ölen askerlerin ailelerine hiçbir tazminat ödenmemişti.

Altı aylık yolculuk bittiğinde aklındaki her şeyi silerek görevine konsantre olmuştu. Çünkü görevleri solucanı ekvatorial uzunluğu yaklaşık beş buçuk kilometre olan bir asteroite indirmekti. Bu hiç kolay değildi şüphesiz. Özenle seçilen on üç astronota, bir yıl boyunca süren ağır bir eğitim verilmişti. Bilgisayar simülasyonlarındaki eğitimler sonucunu vermiş ve Kaptan Petros Narkiris, solucanı İcarus'un ekvatoru boyunca uzanan üç kilometrelik kanala indirmişti. Tabi diğer astronotların emeği de görmezden gelinemezdi.

İcarus, 1946 yılında Dünya'nın on üç milyon kilometre yakınından geçerken. Wolter Bead tarafından farka edilmiş

küçük bir asteroitti. Bu asteroit Güneş'e Merkür'den bile daha çok yaklaşır, sonra Marsı bile birkaç milyon kilometre geride bırakıp Güneş'ten en uzak olduğu mesafeye giderdi. Tam dolanımını dört yüz doksan günde yapan İcarus, taşıdığı solucanı hiçbir teleskop veya radarın bulmasına izin vermezdi. Sorun Barış Solucanının İcarus'a ininceye kadar geçen sürede solucanın fark edilmemesiydi. Ancak kimse hala bir Barış Solucanının olduğunu bilmiyordu. Tabi bu da işin çok kolay olmasını sağladı. İcarus, nerede olursa olsun en fazla altı ay içinde Dünya yörüngesine girebilirdi. Bu asteroitin seçilme sebebi buydu. İstenildiğinde silahları Dünya'ya kısa bir süre içinde getirebilirdi. Yoksa İcarus dışında daha güzel asteroitlerde vardı. İcarus'un hızının yüksek olması, korkunç değişken ikliminin bile göz ardı edilmesini sağladı.

Bu bilgileri hatırlayan norma bir kez daha kendi kendine sordu. *Neden silahların dünyaya geri getirilmesi bu kadar hızlı olmalı?*

Norma gemi güvertesine geri dönerken nöbetinin bitmesine yarım saat kalmıştı. Eğer yarım saatte nöbet raporunu tamamlayabilirse zorunlu spordan önceki bir saatlik boş zamanında diğer raporları inceleyebilirdi. İki haftadır bu raporları inceliyordu. Aslına bakılırsa son iki haftadır sorumlulukları bir hayli artmıştı. İki hafta önce Dünya'nın yetmiş milyon kilometre yakınından geçen İcarus, tüm mürettebatı hüzünlendirmişti. Dünya tüm maviliği ile onlara gülümserken Kaptan Petros Narkiris bu manzarayı açık havadan izlemek için geminin dışına çıkmıştı. Gemiden tek başına oldukça uzaklaşan Kaptan, yerde oturmuş Dünya'yı izlerken milimetrik boyutlardaki bir cisim, İcarus'un düşük çekim gücüne kapılarak Kaptanın sağ ayağını sıyrıp yere düşmüştü. Bu cisim Kaptanın elbisesini sıyrarak geçtiğinden sadece iğne deliği kadar bir delik açmıştı. Ancak bu delik Kaptanın ölümlüyle sonuçlanmıştı. Onu yardımcı kaptan, yani Norma bulmuştu. Düşük yerçekiminde kaptanın cesedini taşımak hiçte zor olmamıştı. Norma gemiye gelip olayı dünyaya bildirdiğinde Dünya beş ay sonraki erzak takviyesine kadar yardımcı kaptanın yani Norma McRıka'nın geçici kaptan olmasına karar vermişti. Erzak takviyesi sırasında yeni bir kaptan getirilecekti. Norma görünüşte sadece bir yığın sorumluluk almıştı. Kaptandan aldığı ikinci gizli şeyi her hatırladığında tüm vücudu titriyordu. Asansörle güverteye geri dönerken kaptandan devraldığı gizli şeyi tekrar hatırladığında yine tüm vücudu titredi.

Barış Solucanı'na birde acil durum sistemi eklenmişti. Bu sistem gayet basitti. Gemi acil bir durumda kaldığında tüm gemiyi yok edecek bombanın patlatılmasıydı. Bombanın patlatılması için iki farklı güvenlik kodu vardı. Kodlardan birini kaptan diğerini yardımcı kaptan biliyordu. Birinci şifre kaptanla birlikte yok olmuştu. Bu yüzden görünüşte geminin yok edilmesi beş aylığına mümkün değildi. Ama Norma bunun böyle olmadığını biliyordu. Çünkü o birinci şifreyi de biliyordu. Kaptan Narkiris elbisesi delindiğinde gemiye asla zamanında yetişemeyeceğini biliyordu. Tanrı bilir hangi sebepten şifrenin kendisiyle birlikte yok olmasını istememişti. Bu yüzden ölmeden hemen önce tozlu toprağa elleriyle şifreyi yazmıştı. Norma kaptanı aramaya çıkmış ve onu tahmin ettiği yerde bulmuştu. Yerde yatan kaptanı görünce çok şaşırılmıştı. Onu yakından inceleyince durumu anlamış ve yapması gerekenleri düşünmüştü. Tam bu sırada iki metre yanlarında yere yazılmış rakamları görmüştü. Önce bu rakamların ne olduğunu anlayamamıştı. Sonra 11 basamaklı

bir rakam olduğuna dikkat edince ne olduğunu hemen anlamıştı. Bunlar birinci şifreydi. Heyecanına rağmen rakamları hemen ezberlemişti. Daha sonra ayaklarıyla rakamları silecek bu olaydan hiçbir mürettebata bahsetmeyeceğine kendi kendine söz vermişti. Oda biliyordu yeni kaptan gelene kadar eski şifrenin değiştirilemeyeceğini.

Raporlar tutulup yeni kaptanın beş ay sonra geleceği belli olunca ve bu süre zarfında Norma McRıkay'ın kaptan olacağı kesinleşince Norma beş ay boyunca geminin tam kaderinin kendisine bağlı olduğunu anlamıştı. İlk günler gemide yas vardı. Dünya da gittikçe uzaklaşıyordu. Her şey yolunda gibiydi. Fakat tüm mürettebat zamanla gördü ki Norma'nın karakterinde belirgin bir değişiklik var. Bu değişikliğin beklenmedik bir anda gelen bu kaptanlıktan kaynaklandığı düşünülüyordu. Belki Norma kaptanın ölümüne üzülmüştü ama bunu sorun yapabilecek biri değildi. Üstelik mürettebat seçilirken psikolojik açıdan en dayanıklı olanları seçilmişti. Norma da on üç kişilik mürettebat içinde psikolojik açıdan başlarda geliyordu. Bu değişimin tek sebebi aniden gelen sorumluluklar olmalıydı. İşte tüm mürettebatın düşündüğü buydu. Norma da kendindeki değişikliğin farkındaydı. Bunu engelleyemiyordu. Zaten içinde var olan başkaldırı duygusunun son iki haftada arttığını düşünüyordu. Ve bildiklerini daha doğrusu yapabileceklerinin bu başkaldırı duygusunu kabarttığını düşünüyordu. Kendini diğer insanlardan bir nebze üstün görüyordu. Çünkü ona göre Tanrı onu diğerlerinden üstün görmüş ve ona şifreyi bahşetmişti. Peki Tanrı şifreyi ona boşuna mı vermişti? Kesinlikle Tanrı bir şeyler istiyordu. Ama ne?

Norma güverteye yetişmek üzereyken kim bilir kaçınıcı defa bu soruyu kendine sordu. *Tanrı benden ne istiyor?* Güverteye geldiğinde Paul'un hala orada olduğunu gördü. Hiç ses çıkarmadan bilgisayarın başına giderek görev raporunu yazmaya başladı. Paul da görev raporunu yazıyordu. Norma'nın içeri girmesine aldırmadı. Eskiden Norma'yı severdi. Onunla nöbet tutmak isterdi. Dönüşümlü nöbet sırasında Norma'yla ne zaman nöbet tutacaklarını takip ederdi. Oysa şimdi kimse Norma'yla nöbet tutmak istemiyordu. Neyse zaten az kalmıştı nöbetlerinin bitmesine.

Bilgisayar ekranında iki kişinin güverteye yaklaştığı görüldü. Biraz sonra kapı gelenleri tanıyıp otomatik olarak açıldı. Gelenler Ted ve Rewel'di. Nöbeti devralmaya geldiklerdi. İkinin yeni uyandığı belliydi.

Paul hırıltılı bir sesle: "Günaydın arkadaşlar. Ama görüyorum ki sizin için daha gün aynamış," dedi.

Ted şiş gözleriyle bir süre Paul'u süzdükten sonra cevap verdi. "Size de iyi geceler o zaman!"

"Benim için gün daha yeni başlıyor. Biraz aşağılara inerek Venüs'ü gözlemleye..."

Paul'un sözünü kesen Norma hızlı ve kesin bir sesle: "Fazla uzaklaşma, meteor uyarıcısını unutma ve çok geç kalma. Nöbet raporunu da aceleyle yazıyorsun. Biraz dikkatli ol," dedi.

Esneyerek konuşan Rewel: "Bu kadar gergin olma dostum. Ayrıca biliyorsun nöbet ve zorunlu spor hariç istediğimizi istediğimiz zaman yaparız," dedi.

"Bana ne yapacağımı söyleyemezsin!"

Bu söze Rewel hiçbir karşılık vermedi. Hatta duymamış gibi yaptı. Norma'nın son zamanlar garipleştiğinin farkına o da varmıştı. Görevi devraldığını onaylayan belgeyi imzaldıktan sonra gidip yerine oturdu. Bu sırada Norma hiç ses çıkarmadan dışarı çıkıştı.

Norma asansöre binerek zemin kata indi. Orada ikinci çıkış kapısına gelip güvenlik kodunu girince kapı açıldı. Bu kapı normalde uzay boşluğuna açılan küçük bir odacığa çıkıyordu. Ancak İcarus'a inince yerin yüz metre altına robotlar basit bir yaşama alanı inşa etmişti. İnşa üç hafta sürmüştü. Bu sürenin sonunda yaşam alanına giren mürettebat oranın çok daha rahat olduğunu anlamıştı. İkinci çıkış kapısı da, yaşam alanına giden asansörün bağlantı noktası olmuştu.

Norma kapıdan geçerek kısa bir hava tüneline geçti ve asansöre bindi. Asansör hızla inerek ani bir duruş yaptı. Bu ani duruş sırasında Norma üzerindeki G gücü bir süreliğine artarak Norma'nın sanki dünyadaymış gibi hissetmesine neden oldu. Asansör durup kapı açıldığında o anlık his yok olmuştu. Norma ne zaman bu asansöre binse böyle olurdu. Kapı açılınca yaşam alanının o tanıdık havası yüzüne vurdu. İçeri geçerek kişisel odasına uğrayıp el bilgisayarını aldı. Ortak salona ilerleyerek ortadaki büyük masanın yanındaki bir sandalyeye oturdu. El bilgisayarından geçmiş raporları incelemeye başladığında odada çalışan diğer insanlara bir göz attı. Galiba o içeri girince hepsi ona selam vermişti ama Norma onları yeni fark ediyordu. Önce pek umursamadı. Fakat sonra düşündü. *Neden artık böyle oluyor? Eskiden ben bu insanları severdim. Ama artık onlardan kaçıyorum. Sanırım bazı sorulara cevap bulmadan bu bitmeyecek. Söyle Norma niyetin nedir?* Uzun uzun düşündü sonra aklının onu hep aynı yere sevk ettiğini anladı. O Barış Solucanı'nı yok etmek istiyordu. Evet, bu açık bir şekilde belliydi. Tanrı ona şifreyi verdi çünkü onun Barış Solucanı'nı yok etmesini istiyordu. Gerçek barış ancak böyle sağlanabilirdi. Biraz daha düşününce daha önce fark ettiği ama pek önemsemediği bir şey üzerinde de düşündü. Dünya Birliği neden bu silahlara bu kadar önem veriyordu? Sanki silahlar gerçekten dünya dışı bir saldırı için kullanılacaktı. Şaşılmak. Daha kimse herhangi bir dünya dışı varlığa dair en ufak bir şey bile görmemişti. Bu kesinlikle mümkün değildi. Eğer Dünya Birliği'nin gerçek amacı barış olsaydı silahları yok ederdi. Kesinlikle bu işin altında bir şey vardı. Fakat her ne olursa olsun iyi bir şeye benzemiyordu. *Bu çok açık.* diye düşündü.

Norma Barış Solucanı'nı yok etmeye tam olarak karar veremese de kendisini cesaretlendirmek için bir plan yapmaya karar verdi. Öncelikli olarak düşünmesi gereken şey mürettebatın yaşamıydı. Onlar gemiyle birlikte yok olmalarını istemezdi. Bunun için basit bir çözüm var gibiydi. Gemiye tasarlayanlar geminin patlatılmasında mürettebatın patlamadan hemen önce kaçabilmesi için gemiye bir kaçış kapsülü koymuştu. Bu kapsül en fazla on beş kişiyi kısa zamanda dünyaya götürebilecek şekilde tasarlanmış gelişmiş bir gemiydi. Patlama için geri sayım da bu gemiden başlatılıyordu. Ancak kapılar kapatılmadan geri sayım başlatılamazdı. Geri sayım başladıktan sonra da kapılar açılmazdı. Norma'ya göre tek sorun mürettebatı bu kapsüle sokmaktı. Herkesi içeri soktukten sonra içeride kendisi geri sayımı başlatacak ve gemiden ayrılacaklardı. Bu şimdilik imkansız gibiydi. Öncelikle herkesi içeri nasıl sokacağını bilmiyordu ve içeri soksa bile içeridekiler asla onun geri sayım başlatmasına izin vermezdi. Tüm mürettebatı gemiyi yok etmeye ikna etmek ise daha da imkansız gözüküyordu. Kısacası işler Norma'nın sandığından daha karmaşıktı.

Sonra norma şöyle düşündü: *Barışı sağlamak için bazı canlar hiçe sayılabilir.* İşte bu işleri kolaylaştırırdı. Sadece kendisi kapsüle biner ve geri sayımı başlatırdı. Ardından gemiden ayrılır ve geminin yok olmasını izlerdi. *İşte her şey*

bu kadar basit, diye düşündü.

Norma planını aklında birkaç kez canlandırdıktan sonra zorunlu spor saatinin geldiğini fark etti. Düşük İcarus Yer çekiminde kaslarının ve kemiklerinin erimesini engellemek için her gün zorunlu olarak bir saat spor yapıyorlardı. Norma da sporunu yapmak üzere yerinden kalktığında iletişim odasından bir sesin geldiğini duydu. Bu ses ailesine düşkün Elektrik Mühendisi Edvird Usıl'ın sesiydi. Yine ailesiyle konuşuyordu. Birkaç saniye durup onu dinledi. Adam kızıyla konuşuyordu.

"... demek öğretmenim benim ölümüne çok üzülmediğin için annenle görüştü. Öylemi? Çok komik. Ama sen benim hala yaşadığını onlara söylemedin değil mi tatlım?" adam bu sözleri söyledikten sonra bir süre bekledi. Bu sürede sesi ve görüntüsü karmaşık bir dalga boyuyla dünyaya gönderildi. Sinyal ışık hızıyla hareket ettiği halde dünyaya ulaşması yirmi otuz saniye sürüyordu. Tabi on iki yaşındaki kızın cevap vermesi ve onun cevabının da gemiye gelmesi de bir o kadar sürdü. Kısa bir bekleyişten sonra adam cevabını aldı.

"Evet baba herkes senin ölümüne çok üzülmediğini sanıyor ama ben sadece seni özlediğim için üzülüyorum. Tabi annem de üzülüyor. Ama kimseye senin yaşadığını söylemiyoruz..."

Norma kapının önünden ayrıldığında gözleri dolmuştu. İşte o an gemiye yok etmekten bir süreliğine vazgeçti. Bu arada kendisini Dünya'da özleyen kimsenin olmadığını hatırladı. Tüm dünya (mürettebatın aileleri hariç) onların Ay yörüngesindeki patlama sırasında öldüğünü sanıyordu. Norma hariç tüm mürettebat ailelerini sıkı sıkı tembih etmişti. Onların hala yaşadığını, Barış Solucanı görevinin hala devam ettiği kimseye söylenmeyecekti. Ama Norma'nın kimsesi olmadığı için kimseye bir şey söylememişti. Norma annesinin ölümünü hatırladı. Norma yirmi dört yaşındayken annesi solunum yetmezliğinden ölmüştü. Tedaviye zamanında başlanmamıştı. Babası ise Norma daha çok küçükken kalp krizinden ölmüştü. Hayatta yapa yalnız kalan Norma kendini çalışmaya vermişti. Buda onu başarılı biri yapmıştı. Şimdi ise o dayanıklı yıllarından eser yoktu. Artık psikolojik olarak çöküyordu. bir şeyler yapma zamanı gelmişti. Kendi kendine söz verdi. Artık normal biri olacaktı. Birinci şifreyi unutmaya karar verdi ve spor odasına doğru o eski Norma olarak ilerledi.

* * *

Aradan iki ay geçmişti. Norma başlarda eski haline dönmek için çabalamış fakat çabuk pes etmişti. Yinede gemiyi yok etmemekte hala kararlıydı. Ama şu son zamanlarda aklı yeniden karışmıştı. Madem Barış Solucanı'nı yok etmek o kadar iyi bir şey değildi o zaman Tanrı ona o şifreyi neden vermişti? Belki de başka bir sebep söz konusuydu. O halde o sebep neydi? Dünya birliğini tehdit mi etmek? Hayır kesinlikle mantıklı bir fikir değil. *Kaçınılmaz olanı yapmalıyım,* diye düşündü. Aslında hiçbir zaman dindar biri olmamıştı. Hatta bir çok kez inancını bile sorgulamıştı. Ama bu hassas bir konuydu. Çünkü tüm insanlığın geleceği söz konusuydu. Bu kez kesin kararını verdi: gemiyi yok edecekti. Fakat aynı sorunları yeniden hatırladı. Diğer mürettebat ne olacaktı? Son zamanlarda mürettebat onu iyice dışlamıştı. Artık hepsinden nefret ediyordu. Her ne kadar hepsinin bir ailesi de olsa barış için feda edileceklerdi. Bu kararı bu kadar kolay almasına birazda kıskançlık sebep olmuştu.

Genel durumu düşünmeli ve eylemi ne zaman yapacağıma karar vermeliyim. Yeni kaptan yola çıktı bile. Buluşma

üç ay sonra gerçekleşecek. O halde zamanım kısıtlı. Bu süre zarfında en uygun zaman iletişimin geçici süreyle kesileceği o on iki günlük zamanı beklemeliyim. O zaman Dünya ile aramıza güneş girecek. Bu süre zarfında sürekli bilgi aktarımı kesilecek. Tabi iletişimin yeniden sağlanacağı zaman geldiğinde sonsuz bir sessizlikten başka hiçbir şey olmayacak.

İşte böyle karar verdi ölüm zamanına. İcarus'ta tam gece yarısından önce patlama gerçekleşecekti. Böylece zaten güneşe an yakın zamanında olan İcarus yörüngesinden çıkarak kısa bir süre içinde güneşe çakılacaktı. Sonra İcarus'un hikayesini hatırladı. İcarus kanatlarını balmumuyla beline yapıştıran mitolojik bir gençmiş. Uçarken güneşe fazla yaklaştığı için balmumu erimiş ve kanatları kopmuş. Oda yere çakılarak ölmüştü. Bu meteor direk güneşe çakılacaktı. Bu düşünceler Norma'yı oldukça hüzünlendirdi. İletişimin kesilme zamanına üç hafta vardı. Norma, bu süre zarfında diğer küçük ayrıntıları düşünerek geçirecekti.

* * *

İki gün önce İcarus ve Dünya arasına Güneş girmişti. İletişim on iki günlüğüne kesilmişti. Mürettebat aileleriyle görüşemediği için kendi arasında samimiyetini geliştiriyordu. Sadece Norma yalnızdı. Hep tek başınaydı, asabiydi ve son iki gündür çok gergindi. Kimse Norma'nın bu halini umursamıyordu. Yalnızca görev takipçisi Henry Farmer ile iletişim kesilmeden bir hafta önce Norma McRika'nın psikolojik açıdan artık kaptanlığa yeterli olmadığını ve yeni bir geçici kaptan seçmeleri gerektiğini bildirmişti. Cevap alınmadan iletişim kesilmişti. Sadece Henry Farmer Norma'yı gözlemliyordu.

Norma yok etme işlemi için uygun zamanın geldiğine karar vermişti. Nöbet süreleri iki İcarus günü yani dört saat otuz altı dakika sürüyordu. Norma'nın o günkü nöbeti gün batımıyla bitiyordu. O günkü nöbeti kiminleydi, heyecandan ona bile dikkat etmemişti. Norma'nın nöbetinin bitimine az bir süre kalmıştı ki Henry Farmer (bir sonraki nöbet onundu) onun yanına gelerek: "Bu gün çok garipsin. Sanki bize bir sürpriz var!" dedi. Norma tüm vücuduyla bir anlık titrediydi. Yoksa anladı mı? diye içinden geçirdi. *Yo hayır olamaz. Bu adam nerden bilecek ki. O sadece bir şeyler sezmiş olmalı.* Bir süre sessiz kalan Norma cevap verdi: "Evet, size büyük bir sürprizim var. Bekle ve gör."

Farmer oldukça şaşırılmıştı. Norma'dan sert bir cevap bekliyordu. Bu adam *iyice delirmiş olmalı*, diye düşündü. Nöbet bittiğinde Norma her zaman yaptığı gibi arkadaşından nöbet raporunu alarak asansörün yolunu tuttu. Asansöre çok az kala farklı bir koridora saparak kaçış kapsülüne çıkan başka bir koridora çıktı. Bu koridora genelde kimse gelmezdi. O her ihtimale karşı saklanacak bir yer aradı. Eğer kapsülün içine binerse fark edilirdi. Ama geri sayımı başlatmasına daha bir saat vardı. O da koridorun sonuna gelerek iki nolu motor koluna giden koridora dönerek orada yere oturdu. Etraf sessizdi. Beklemeye başladı.

Bir saat bittiğinde ayağa kalktı. bir saatlik sürede hiçbir ses duymamıştı. Hızla kaçış kapsülünün önüne geldi. Güvenlik kodunu girmeden önce vaktinin ne kadar kısa olduğunu hatırladı. Kapı açıldığı anda güvertedekiler kapının açıldığını anlayacak ve en az biri buraya gelecekti. Kapıya gelen kişi geri sayım başlamamışsa kapıyı açarak onu engelleyebilirdi. Bu yüzden iki şifreyi de girmek için kısa bir süresi olacaktı.

Hızla güvenlik kodunu girdi. Kapı açılır açılmaz içeri

dalıp geri sayımı başlatacağı bilgisayarın başına geldi. Bilgisayar kapının açılmasıyla otomatik olarak açılmıştı. Birinci şifreyi istiyordu. Yere yazılan o şifreyi bu güne kadar bir kez bile olsun unutamamıştı. Bir çırpıda birinci şifreyi girdi. Bilgisayar kısa bir bekletmeden sonra şifreyi onaylayıp ikinci şifreyi istedi. Norma biraz rahatladı çünkü Kaptanın şifreyi yanlış yazmasından ve kendisinin yanlış hatırlamasından korkuyordu. İkinci şifreyi yazmaya başladığında kısa süreli bir şok yaşadı çünkü kendi şifresini doğru düzgün hatırlamıyordu. *Sakin olmalıyım. Hata yapacak zamanım yok.* Yavaş yavaş ikinci şifreyi de yazmaya başladı. Onayla dediğinde koridordan ayak sesleri gelmeye başlamıştı. *Hadi lanet bilgisayar onayla şunu!* Tam kapıda Henry Farmer'in kafası görünmüştü ki bilgisayar ikinci şifreyi de onayladı. Ama Norma geç kaldığını düşünüyordu. Çünkü Farmer kapıyı açmak üzereydi. Ama açamadı çünkü geri sayımın başlamasıyla kapı kilitlenmişti. Norma derin bir oh çektiğinde otomatik kalkışın başladığını bildiren anons kapsülün içinde duyuldu. Norma kontrol odasına giderken Farmer tahmin ettiği fakat fazla ihtimal vermediği şeyin gerçekleşmiş olduğunu anladı. Ama artık çok geçti. Çünkü kaçış kapsülü bir dakika içinde gemiden ayrılacaktı ve geri sayım başlamıştı. Farmer bildiği tüm küfürleri bir bir Norma'ya sıralarken kapsül Barış Solucanı'ndan ayrılmış İcarus'un düşük yer çekiminden kurtulmak için roketlerini çalıştırmıştı.

Barış Solucanı'nın her yerinde ve yaşam alanında hoparlörlerden aynı anons duyuluyordu. "Güvenli Kaçış için son Dokuz dakika otuz iki saniye... Güvenli kaçış için son dokuz dakika yirmi yedi saniye..."

Tüm mürettebat ilk dakikalarda şaşırmış fakat Farmer'in yaşam alanına geldiğinde her şeyi anlatmıştı. Yapabilecekleri tek şey yer altındaki yaşam alanında şanslarını denemektir. Mühendisler eğer söz konusu patlama olursa İcarus'un yok olmayacağını söylemişlerdi ama patlamanın etkisinin yaşam alanından ne derece hissedileceğini söylememişlerdi.

On bir kişi büyük bir heyecan içinde patlamayı beklerken Norma Kaçış Kapsülüyle oldukça uzaklaşmıştı. Güvenli uzaklığa gelince kaçış kapsülünün motorları kendi kendine durdu. Norma arka camlardan birine yaklaşarak karanlıkta parlayan İcarus'u buldu. Birkaç dakika sonra kör edici bir ışık ve peşi sıra kaçış kapsülünü sarsan büyük bir şok dalgası. Norma İcarus'a baktığında çevreye yayılan bir toz bulutu gördü. Toz bulutu Norma'nın tahmin ettiğinden daha büyüktü. Aklına tek bir ihtimal geldi. İcarus'un bir kısmının yok olduğuydu. Toz bulutu yok olunca mühendislerin yanıldığı anlaşıldı. Çünkü İcarus tamamen yok olmuştu. Norma uzun bir süre çevreye dağılan kaya parçalarına baktı. İyice hüzünlendi. Ama tam olarak neye hüzünlendiğini anlayamadı.

İlk kez kendini büyük bir boşluğun içinde hissetmişti. İşin burasını hiç planlamamıştı. Peki şimdi ne olacaktı? Artık bir karar vermeliydi. Uzun süre düşündüğü halde bir karar veremedi. Artık Dünya'ya dönemezdi. Acaba intihar mı etmeliydi? Başka şansı yok gibiydi. Dünyada geri giderse ona ne yaparlardı? Güç devletlerinden birine sığınıp her şeyi olduğu gibi anlatmalı mıydı? Duruma uygun bir yalan uydurabilirdi. En azından şimdilik Dünyaya doğru gitmeliydi. Yolda nasıl olsa bir karar verirdi.

Gemiyi programlayıp yolculuğunu başlattığında çok yorgun olduğunu hatırladı. Arka bölümdeki küçük yataklardan birine giderken Barış Solucanı'nından ayrılmadan önce gemideki tüm veriler kaçış kapsülüne yüklenmişti. Norma son bir haftadır hiç haber okumadığını hatırladı. Dünyadan

günlük olarak Dünya haberleri gelirdi. İletişim kesilmeden önce gelen son haberleri içeren veri küpünü bilgisayardan alarak okuyucusuna yerleştirdi. Dünyada çok okunan gazetelerden birini seçerek ekrana çağırdı. İlk sayfadaki haber şuydu:

GÜÇ DEVLETLERİ MAHKEMEYİ KAZANDI

Silah Üretim Kısıtlaması Kaldırıldı Tüm Dünya Silah Fabrikaları, Yeniden Üretime Başladı...

SON

Çağrı Aktaş

(www.izedebiyat.com sitesinden alınmıştır.)

GÖZLÜK

Ali Akdoğan

GÖZLÜK

Onun uzun zamandır büyük bir isteği vardı. Bir kitap okumak. Sadece başlığı, önsözü veya ortallardan rasgele bir sayfayı değil, tüm kitabı, başından sonuna kadar. Belki basit bir arzu, ama onun hayatında bu imkansızdı.

Onun kendine ayıracak hiç zamanı yoktu. Çünkü patronunun sahip olmadığı saatler de karısına aitti. Zaten doğa da ona karşıydı. Ona bir çift bozuk göz vermişti. Gözlüksüz burnunun dibini dahi göremiyordu. Gençliğinde, ailesi ona bir süre geri zekalı muamelesi yapmıştı. Problemin gözlerinden kaynaklandığını anladıklarında, ona bir gözlük aldılar. Yine de onun arzusu hiçbir zaman gerçekleşmeyecek gibiydi. Hiç vakti yoktu. Fakat sonra hayatını altüst edecek bir şey oldu.

Olay sırasında o aşağıda, her türlü felakete karşı sıradan bir sığınaktan bile yüz kat daha güçlü, çalıştığı bankanın kasa odasında idi. Sabah gizlice satın aldığı dergiyi karıştırabilmek için bankada veznedarlık yaparken oturduğu ufaklık kafesinden birkaç dakikalığına kaçmıştı.

Şefine ise bir müşteri için birkaç büyük banknot almaya gideceğini söylemişti. Sonra da kasa odasının kapısını içeriden kapatıp loş bir köşeye çömelerek dergisini çıkarmıştı.

Gümbürtü çıktığında “Yeni Silahlar ve SANA Yapabilecekleri” başlığı altında yayınlanmış ilginç bir yazıyı okumaya başlamıştı. Gümbürtü hem kendi içinden hem de dışarıdan geliyordu. Sonra önündeki beton zemin çatlayıp, hafifçe yukarı doğru kalktı, tavan çöktü ve bir an için o daha önce okumuş olduğu bir öyküyü hatırladı; “Sarkaç ve Çukur” Bu çılgın saniyelerde, o hikayeyi sonuna kadar okuyamamış olduğuna pişman oldu, nasıl bittiğini merak etmişti. Sonra her taraf karadı ve sessizleşti. Kendini kaybetmişti.

Kendine geldiğinde Bankası ve İşletmeciliği' nin başına korkunç bir şey geldiğini anlamıştı. Hazine odasının ağır ve güçlendirilmiş kapısı yamulup bükülmüştü, zemin baş döndürücü bir açıyla kalkmıştı ve tavan eğri bir şekilde aşağıya sarkıyordu. Dikkatli bir şekilde ayağa kalkıp kollarını ve bacaklarını kontrol etmek amacıyla hareket ettirdi. Hiçbir yerinin kırılmadığından emin olduktan sonra, yavaşça gözlüğünü yokladı. Tanrıya şükür, değerli camlarında hasar yoktu. Onlar olmadan bu harabeye dönmüş odadan dışarı çıkması mümkün olmazdı. Doktoruna uğrayıp yedek bir gözlük ısmarlamaya karar verdi. O kendi doktorundan başka kimseye güvenmezdi. Kocaman gözlüğünü çıkardı. Her şey gözlerinin önünde dağılıp eridi. Eli olduğunu tahmin ettiği pembe bir leke gördü. Mendilini çıkartıp dikkatlice camı

silerken, pembe beyaz bir örtü yanaştı. Gözlüğünü tekrar taktığında içini tuhaf bir ağırlık kapladı. Çok önemli bir şey olmuştu. Bir gaz tesisatının, kazanının veya daha başka şeylerin patlamasından daha önemli bir şey olduğunu hissediyordu. Bunu derin sessizlikten anlamıştı. Siren sesi, çığlık, bağırışma, telaşlı ayak sesleri, hiç bir şey yoktu. Sadece ürkütücü, delici bir sessizlik vardı. Eğik yerde yürüdü. Sürekli kayıp tökezleyerek asansöre ulaştı. Asansör ezilip bir çukura düşmüştü. Çöpe atılmış bir akerdiyona benziyordu. İçinde ise eğilip bakmaya cesaret edemediği bir şey vardı. Bir zamanlar bir veya bir çok insan olabilecek bir şey. Artık tanımlanamıyordu.

Midesi kalktı. Merdivene doğru yalpaladı, merdivenler hala yerlerinde duruyordu. Fakat basamaklar o kadar ezilip büzülmüşlerdi ki, kendini bir dağa tırmanıyormuş gibi hissetti.

Elektrik tesisatının olduğu oda sessizdi. Güneş, tavanın çöktüğü yerlerden içeri sızıyordu. Yerler ufak ışık benekleriyle bezenmişti. Her yerde yığınlar halinde molozlar vardı. Etrafına bakmamaya çalışmasına rağmen midesi alt üst olmuştu.

Şefine seslendi. Çıt çıkmayan koca binada sesi yankılandı. Her şey korkunçtu, hem de işin yoğun olduğu Pazartesi günüydü. Şefi ne yapılması gerektiğini mutlaka bilirdi. Çatlak sesini biraz daha yükselterek yine şefinin adını söyledi. Tam o sırada düşmüş koca bir mermer bloğun altında bir kol ve omuz gördü. Ceketin iliğinden şefinin bu sabah takmış olduğu beyaz karanfil sarkıyordu. Parmağında da şefine ait olduğunu bildiği şövalye yüzüğü gördü. Yaşadığı bütün şoklara rağmen şefinin kolu ve omuzu dışında kalan yerlerinin mermer bloğunun altında kaldığının farkındaydı.

Çok üzülmüştü. Şefi ölmüştü, diğer çalışanlar da. Hoşlandığı muhasebeci hanımın kafası tavandan düşen bir koca bir parçanın altında kalmıştı. Diğerleri de, güvenlik görevlileri, bekçiler ve müdürü hepsi artık yaşamayan et parçaları. Koca bankada bir tek kendisi sadece kendisi kalmıştı. Fakat o banka için endişelenmiyordu, bir fikri vardı. Dikkatle yıkıntıların üzerinden tırmandı. Bir kez ayaklarının altında çıtırdayıp sapırdıyan bir şeye bastı. Dişini sıktı, kusmak üzereydi.

Sokağın görüntüsü bankanınkinden pek farklı değildi. Güneş parlıyordu, yerlerde de o kadar çok yıkıntı yoktu, fakat durum çok, çok kötüydü. Her tarafta bakamaya cesaret edemediği hareketsiz yığınlar vardı. Birden aklına karısı geldi aniden. Ona ulaşmalıydı. Daha önce gördüğü bir ilanı hatırladı “- Bir facia anında telefona sarılmayın-Yakınlarınız en az sizin kadar iyidirler.” Karısını düşündü ve nalları dik-

miş hayvanlara bezeyen ezilmiş arabalara baktı. Karısına ulaşması imkansızdı. Her şey yolunda olmalıydı, peki ama ya... Karısı tüm bu olanlardan sıyrıksız kurtulmadığını biliyordu, hatta tüm şehirde, ülkede, hatta dünyada kimse koruyamamıştı.

Hayır o bunları düşünmek istemiyordu. Düşünüldüğünde karısı çok iyi kadındı. İnsanlar bugünlerde kitap okumaya vakitleri yoksa, bu onun suçu değildi ki! Hayatlarında ev, banka ve bahçeleri vardı. Briç oynamak için filancalar, konken için falancalar birde bilmece çözmek için diğer arkadaşları. Ve tabi ki karısının seyretmeyi çok sevdiği, yalnız seyretmekten de haslanmadığı aptal kutusu televizyon vardı.

Bir gazete bile okumaya vakti yoktu. Dünkü olay geldi aklına :

Koltuğa yavaş ve sessizce oturmuştu. Karısının dikkatini çekmek istemiyordu, yoksa bir dakikalığına bile olsa boş olduğunu fark edebilirdi. Dikkatle gazetesini açtı; çünkü en ufak hışırtı karısı için alarm olabilirdi. İlk sayfanın başlıklarına şöyle bir göz attı. "Dünya Tehlikede." Yazıyı okumaya vakit yoktu. İkinci sayfaya yöneldi. "Başkan, birkaç gün içinde garip olaylar olduğuna dikkati çekti." Sayfaları çabucak ama sessizce çeviriyor, tek konuya fazla zaman ayırmaktan korkarak oradan buradan iki satır okuyordu. Son sayfada ".....'da tarih öncesine ait gelişmiş aletler." başlığıyla kısa bir yazı vardı. Ürkekçe gülümseyerek gazeteyi dörde katladı. Bu yazı ilgisini çekmişti, mutlaka okumalıydı. Ve o sırada karısının sesi. Sonra da üzerine atıldı. Gazeteyi elinden kaptı ve şömineye fırlattı. Alevlerin, okuyamadığı yazıyı sarıp yutmalarını seyretti.

"Bugün falancalarla briç oynayacaktık," dedi karısı. "yarım saat içinde burada olacaklar, ama sen daha giyinmemişsin bile, orada öylece oturmuşsun ve... Okuyorsun !"

Son kelimeyi sanki çok ayıp bir şeymiş gibi söylemişti.

"Hadi git ve tıraş ol, falancaların kocasının yanaklarının hep ne kadar pürüzsüz ve yumuşak olduğunu bilirsin, sonra da odayı toplayacaksın."

"Aman tanrım, gazete de televizyon programı vardı... Neyse falancalar gittikten sonra gece sinemasını seyrederiz.... Öyle boş oturma, acele et...!"

Bir zamanlar araba tamponu olan bir parça metal, bacağını kesmişti dalgın dalgın yürürken. Yarayı mendiliyle sararken aklına tetanos ve çene kasılmaları geldi, elleri titriyordu. Artık gazete okumak için bol bol zamanı olacaktı, sadece bundan sonra gazete çıkmayacaktı ki. Yolun öbür tarafındaki yığınların yerinde bir gazete bayii vardı. Bir daha hiç gazete çıkmayacağını bilmek korkunçtu. Karısı çok kızacak diye düşündü. Artık televizyon yayını da olmayacaktı. Neredeyse gülecekti sonra kendini toparladı. Gerçektende çok uygunsuz düşecekti. Aradığı binayı artık görebiliyordu, fakat görünüşü oldukça değişmişti. Büyük yuvarlak kubbe, köşeli bir yarım daire olmuştu. Yarısı yok olmuştu ve binanın kanadı yıkılmıştı.

* * * * *

Dünyadaki yapılanlara hiç benzemeyen ve ayın yakınıla-

rından dünyaya bakmakta olan gök cismi geri dönmek için harekete geçti.

Kaptan, gemi teknisyen ve fizyologundan deney hakkında bilgi alıyordu. Sonunda yaptıkları silah doğru bir şekilde çalışmıştı. Bu silahla artık yerleşecekleri gezegenleri akıllı ve kendilerine zarar verecek organizmalardan temizleyeceklerdi. Bu silah bir defa yöneltildiği gezegenlerde düşünebilen akıllı organizmaları Yok ediyordu. Ama yapılar, sanat eserleri ve alt türler -zeki olamayanlar- kalıyordu. Bunlar ise yerleşmeye karar verdiklerinde işlerine yarayacak şeylerdi.

"Gezegeni yerleşecek birim olarak kaydedin geri dönüyoruz."

Empatiolog, kaptana dönerek gezegenden düşünce izleri aldığını söyledi. "Pek fazla değil, efendim. Dağınık olarak yüz zeki canlıyı geçmez sanırım. Ama bir tanesinden çok iyimser şeyler alıyorum. Sanki diğer zeki türlerin ölmesi onu mutlu etmiş." Kaptan tehlike oluşturmaya karar verdi ve dönüş emrini yineledi.

* * * *

Aniden panikledi.

Ya her şey, herkes yok olduysa ? Ya her yer zarar gördüyse. Çaresizce yıkık şehirde ilerliyor, gözlerinden yaş fışkırtıyordu.

Binanın hasar görmeden önceki halini düşledi. Aklına akşamları sık sık, büyük davetkar kapısının önünde durduğu geldi. Kapıların açık bırakıldığı o ılık akşamları hatırladı. İçerideki cilalı masalarda, kitap yığınları arasında oturan insanları düşündü. Şu halk kütüphanesi ne kadar güzel bir uygulamaydı. Her isteyen arzu ettiği zaman gidip, beğendiği bir kitabı okuyabiliyordu. İçeri girmeye sık sık teşebbüs ederdi. O kirli işçi tulumunda ki adam her akşam teknik dergiler okurdu. Onu açık kalan kapının ardından seyretmişti ya da bilim adamına benzeyen şu yaşlı bey, kapının tam karşısında otururdu ve dudaklarını hafifçe oynatarak okurdu. Az vakti kalmış olan biriydi, fakat yine de çok vakti vardı; çünkü kalan zamanıyla istediğini yapabiliyordu. Hiç içeriye girmemişti. Bir keresinde birkaç basamak çıkıp kapıya kadar gelmişti fakat sonra aklına karısının dırdırı ve soruları gelince hemen geri dönmüştü. Simdi, nefes nefese inleyerek kapıya kadar sürünmüştü, elleri kan içindeydi. Yarasını mendiliyle bağladığı bacağı zonkluyordu. Pantolonu kan içinde, yapışkan ve kıpkırmızı. Aslında umurunda bile değildi. Hedefine ulaşmıştı.

Artık kapısız kalan girişte hala yazı okunabiliyordu. H...K KÜTÜP....ESİ. Harflerin yarısı yoktu.

Binanın içi savaş alanına dönmüştü. Raflar devrilmiş, kıvrılmış ve parçalanmışlardı. Değerli yükler etrafa saçılmıştı. Ama şanslıydı çoğu kitap hasar görmemiş ve hala okunabilir durumdaydı. Gözüne kestirdiğini aldı. Shakspeare' in toplu eserleriydi. Evet, bunu okumalıydı. Dikkatle bir kenara koydu ve yığında bir başkasını aldı. Spinoza. Bir tane daha aldı Whiteler Söylenceler. Bir tane daha aldı, bir tane daha ve bir tane daha. O kadar çoktular ki. Önce hangisini okuyacaktı?

Yanındaki kitaplardan birini seçti, rahat bir yere oturdu ve okumaya başladı.

İlk defa bu anı yakaladığı için gülümsedi.

O sıralarda oturduğu rafın altındaki taş kaydı. Raf devrilince dengesini kaybetti. Gözlüğü burnundan fırladı yere düştü. Çömeldi, körlemesine yerleri yokladı. Sonunda buldu onu ama, kırılmıştı. Bütün şehrin ve insanların başına gelenlerle kıyaslanırsa küçük ama çok küçük bir faciaydı. Fakat bu onu ilgilendiren tek şeydi.

Eli olduğunu düşündüğü pembe bulanıklığa sonrada eline geçirdiği kitabın bulanık sayfalarına baktı.

Ağlamaya başladı...

* * * *

Empatiolog garip biçimli monitörden başını kaldırdı. “Efendim, o sevindiğini bahsettiğim zeki türden acılar yük-seliyor şimdi. Önemi yok herhalde.”

Kaptan başını olumlu bir şekilde salladı. Bazen bilim adamlarının neden böyle ufak tefek şeylerle ilgilendiğini düşündü. Zaten uzun süredir evinden uzaktı ve yine uzun süredir kitap okuyamamıştı....

Bilinmeyen bir uygarlığa ait gök cismi yönünü güneşe çevirdi ve hızlandı tam güneşe çarpacakken Üst uzaya sıçrayışını gerçekleştirerek gözden kayboldu....

* * * *

Ali Akdoğan

(www.bilimkurgu.cjb.net sitesinden alınmıştır.)

MUMYANIN ÖLÜMÜ

Cem Kılıç

MUMYANIN ÖLÜMÜ

Mener’in aklına ilk gelen karısı Neruda olmuştu. Birbirlerini severek büyük bir törenle evlenmişlerdi. İyi bir savaşçıydı o, Neruda’nın babası ise bir rahipti. Birden Neruda’nın babasıyla birlikte uyguladıkları, ölümsüzlük çalışmaları aklına geldi. Ölülerin mumyalanmasıyla ilgili araştırmalar yapmışlar ve sonunda canlı bir insanın mumyalanması fikrinde uzun uzun konuşmuşlardı. Geliştirdikleri yöntemi herkesten saklamışlardı. Hatta karısı Neruda bile onun babasıyla ne yaptığını bile bilmiyordu.

Mener önce bundan korkmuştu. Fakat yavaş yavaş bu fikre karşı ilgi duymaya başlamıştı. Sonunda başarısızlık da vardı. Başarısızlığın bedelini kendi canıyla ödeyecekti. Zor bir işe girişmişlerdi ve o da bu fikrin çekiciliğine kapılmış gidiyordu.

Sonunda her şey hazırdu. Önce hastalandı oyunuyla kendini öldürdü ve tapınağın gizli odalarından birine saklandı. Karısı Neruda kendisi için ne kadar ağlamıştı. Bir an her şeyden vazgeçer olmuştu ama Neruda’nın rahip babası, kendisini yatıştırmıştı. Yaşadığını da bir tek o biliyordu zaten. Sonra da o uzun çalışmalara girişmişlerdi. Yani kendisinin canlı canlı mumyalanması işlemine. Tekrar ne zaman kendisine geleceğini bilmiyordu. Belki de yüzyıllar boyu böyle uykuda kalacaktı. Veya hiç uyanmayacaktı. Ama içine konulacağı lahdin kapağına nasıl uyandırılacağı kazılmıştı. Dola-

yısıyla bir tehlike yok gibiydi. Tekrar uyandığında belki de arkadaşları yaşlanmış olacaktı.

Bütün yaptıkları aklından teker teker geçerken bir gürültü duyar gibi oldu. Sanki birisi bir yere vuruyordu. Gözlerini açmaya çalıştı ama her şey karanlıktı. Belki de rüya görüyordu, şaşırmıştı. Tekrar gözlerini açmaya çabaladı.

Arkeolog Altemur, büyük bir dikkatle çıkarılan lahde yaklaştı. Kapağındaki hiyeroglifler kısmen tahrip olmuştu. Diğerlerinden de pek bir şey anlayamamıştı. Zaten bu yazı çeşidi iyice çözülememişti. Yine büyük bir dikkatle kapağı açmaya çalıştı. Fakat başaramadı. İşçilerle beraber iki saatlik bir uğraştan sonra kapağı oynatabildiler. Öne geçerek iyice açmaya çalıştılar. Lahdin açılmasıyla boylu boyunca yatan Mısırlı’yı gördü önce. Fakat kanını donduran bu görüntü değildi. Mısırlı’nın kendisine şaşkın şaşkın bakan gözleri olmuştu onu şaşırtan.

Her şey bir anda oldu. Genç Mısırlı bir anda toz zerreciklerine dönüşmeye başlamıştı. Ne yazık ki hava onun düşmanıydı ve sonunda ona ulaşmıştı. Geriye bir toz yığını ve ardında kaybolan sırlar bırakmıştı.

(Cem Kılıç, 16 Aralık 1979)

10.10.2007

(www.dostsite.org sitesinden alınmıştır.)

